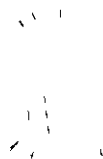

การศึกษา มโนภาพแห่งตน ความวิตกกังวลในการฝึกปฏิบัติงาน
บนหอผู้ป่วย และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของ
นักศึกษาพยาบาล โรงเรียนพยาบาลรามาธิบดี

ปริญญานิพนธ์

ของ

เฟียรดี เปี่ยมมงคล

เสนอต่อมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร

เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร

ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต

ตุลาคม 2527

ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

177280

การศึกษามโนภาพแห่งตน ความวิตกกังวลในการฝึกปฏิบัติงาน
บนหอผู้ป่วย และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของ
นักศึกษาพยาบาล โรงเรียนพยาบาลรามาธิบดี

มโนทัศน์

ของ

เพียรดี เปี่ยมมงคล

เสนอต่อมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร

เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร

ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต

ตุลาคม 2527

การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายที่จะศึกษาภาพแห่งตน ความวิตกกังวล ในการฝึกปฏิบัติงานบนหอผู้ป่วย และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาพยาบาล โรงเรียนพยาบาลรามาธิบดี กลุ่มตัวอย่างเป็นนักศึกษาพยาบาล ชั้นปีที่ 2 - 4 ของ โรงเรียนพยาบาลรามาธิบดี ปีการศึกษา 2526 จำนวน 180 คน เครื่องมือที่ใช้ ในการรวบรวมข้อมูล ได้แก่ แบบสอบถาม วัดมโนภาพแห่งตนและแบบสอบถามวัด ความวิตกกังวลในการฝึกปฏิบัติงานบนหอผู้ป่วย

ผลการศึกษามีปรากฏดังนี้

1. มโนภาพแห่งตนในระดับสูงและระดับต่ำของนักศึกษาพยาบาลมีความ สัมพันธ์ทางลบกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ
2. มโนภาพแห่งตนในระดับสูงและระดับต่ำของนักศึกษาพยาบาลมีความ สัมพันธ์ทางลบกับความวิตกกังวลในการฝึกปฏิบัติงานบนหอผู้ป่วย อย่างไม่มีนัยสำคัญ ทางสถิติ
3. ความวิตกกังวลในการฝึกปฏิบัติงานบนหอผู้ป่วยในระดับสูงและระดับต่ำ ของนักศึกษาพยาบาลมีความสัมพันธ์ทางลบกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนอย่างไม่มีนัย สำคัญทางสถิติ
4. นักศึกษาพยาบาลที่มีชั้นปีต่างกัน มีมโนภาพแห่งตนแตกต่างกันอย่างมี นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
5. นักศึกษาพยาบาลที่มีชั้นปีต่างกัน มีความวิตกกังวลในการฝึกปฏิบัติงาน บนหอผู้ป่วยแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

A STUDY OF SELF-CONCEPT, ANXIETY IN NURSING PRACTICE
AND ACADEMIC ACHIEVEMENT OF STUDENTS IN
RAMATHIBODI SCHOOL OF NURSING

AN ABSTRACT

BY

PIANDEE PEAMMONGKOL

Presented in partial fulfillment of the requirements
for the Master of Education degree
at Srinakharinwirot University

October 1984

The purpose of this study was a study of Self - Concept, Anxiety in Nursing Practice and Academic Achievement of Students in Ramathibodi School of Nursing.

One hundred and eighty students were randomly drawn from the 2nd to 4th year students at Ramathibodi School of Nursing in the academic year 1983.

The instrument for this study was a questionnaire of the Self - Concept and Anxiety in Nursing Practice.

The results were as follow

1. There was no significant negative correlation between high and low level of self - concept and Academic Achievement.

2. There was no significant negative correlation between high and low level of self - concept and anxiety in nursing practice.

3. There was no significant negative correlation between high and low level of anxiety in nursing practice and academic achievement.

4. There was significant difference of self - concept among students in different class level at .05 level.

5. There was significant difference of anxiety in nursing practice among students in different class level at .01 level.

คณะกรรมการที่ปรึกษาประจำตัวของนิสิตและคณะกรรมการสอบ ได้พิจารณาปัญหานี้
ฉบับนี้แล้ว เห็นสมควรรับเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิตของ
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒได้

คณะกรรมการที่ปรึกษา

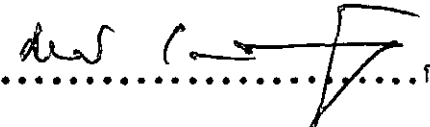
คณะกรรมการสอบ

.....ม.....๑๕.....ประธาน

..........กรรมการ

.....ม.....๑๕.....ประธาน

..........กรรมการ

..........กรรมการ

ประกาศคุณูปการ

ปริญญานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จได้ด้วยดี เพราะความกรุณาที่ได้รับจาก
ผู้ช่วยศาสตราจารย์กมลรัตน์ หล้าสูงบัว และอาจารย์อาวุธ วัฒนสิน ในการให้
คำแนะนำ ให้กำลังใจ และตรวจแก้ไขข้อบกพร่องต่าง ๆ มาด้วยดีตลอดเวลา
ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูง

ขอกราบขอบพระคุณ คณะคณบดีคณะพยาบาลศาสตร์ ศิริราชพยาบาล หัวหน้า
ภาควิชาพยาบาลศาสตร์ คณะแพทย์ศาสตร์ โรงพยาบาลรามาธิบดี ผู้อำนวยการ
วิทยาลัยพยาบาลผดุงครรภ์และอนามัย กรุงเทพมหานคร ตลอดจน รองศาสตราจารย์
ครุณี ชุนหวรัตน์ และผู้ช่วยศาสตราจารย์นิมพา สมพงษ์ ที่ให้แนวคิดอันมีค่าเกี่ยวกับ
แบบสอบถาม ขอขอบคุณผู้ช่วยศาสตราจารย์กรรณิการ์ ภักดีนันท์ ผู้ช่วยศาสตราจารย์
พรณวดี พุชวิธนะ ผู้ช่วยศาสตราจารย์รุจิเรจ ชนุรักษ์ อาจารย์ชล เวชชินนawat
อาจารย์วี นากสินธุ์ ที่ให้ความช่วยเหลือในการเก็บรวบรวมข้อมูล ตลอดจน
ได้รับความร่วมมือในการตอบแบบสอบถามจากนักศึกษาพยาบาลทั้งสามสถาบันเป็นอย่างดี

อนึ่งการการทำปริญญานิพนธ์ครั้งนี้ ได้รับทุนอุดหนุนจากทุนวิจัยรายได้ของ
คณะแพทยศาสตร์ โรงพยาบาลรามาธิบดี มหาวิทยาลัยมหิดล ผู้วิจัยรู้สึกซาบซึ้ง
ในความกรุณาของคณะแพทยศาสตร์ โรงพยาบาลรามาธิบดี เป็นอย่างยิ่ง

ท้ายสุดนี้ ผู้วิจัยขอขอบคุณประโยชน์ที่พึงได้รับจากปริญญานิพนธ์ฉบับนี้ให้แก่
บิดา มารดา พี่ ๆ และน้อง ซึ่งสนับสนุนผู้วิจัยให้ศึกษาจนคว้าจนปริญญานิพนธ์ฉบับนี้
สำเร็จสมบูรณ์ด้วยดี

เพียรดี เปี่ยมมงคล

สารบัญ

บทที่

หน้า

1	บทนำ	1
	ภูมิหลัง	1
	ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า	3
	ความสำคัญของการศึกษาค้นคว้า	4
	ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า	4
	คานิยามศัพท์เฉพาะ	5
2	เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	7
	เอกสารเกี่ยวกับมโนภาพแห่งตน	7
	การวิจัยที่เกี่ยวกับมโนภาพแห่งตนกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ..	10
	เอกสารเกี่ยวกับความวิตกกังวล	13
	การวิจัยเกี่ยวกับความวิตกกังวล	16
	การวิจัยเกี่ยวกับการฝึกปฏิบัติงาน	18
	สมมติฐานในการศึกษาค้นคว้า	19
3	วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า	21
	การเลือกกลุ่มตัวอย่าง	21
	เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูล	22
	การรวบรวมข้อมูล	27
	สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล	28

4	ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	36
	สัญลักษณ์ในการวิเคราะห์ข้อมูล	36
	ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	36
5	สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ ...	44
	ความมุ่งหมายของการวิจัย	44
	สมมติฐานในการศึกษาครั้งนี้ว่า	44
	กลุ่มตัวอย่าง	45
	เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล	45
	การวิเคราะห์ข้อมูล	46
	สรุปผลการศึกษาค้นคว้า	46
	อภิปรายผลการวิจัย	48
	ข้อเสนอแนะทั่วไป	53
	ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยต่อไป	54
	บรรณานุกรม ..	56
	ภาคผนวก ...	62

บัญชีตาราง

ตาราง

หน้า

1	แสดงจำนวนนักศึกษา จาแนกตามชั้นปี	22
2	แสดงค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างมโนภาพแห่งตน ระดับสูงและระดับต่ำ กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน	37
3	แสดงค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างมโนภาพแห่งตน ระดับสูงและระดับต่ำ กับความวิตกกังวลในการฝึกปฏิบัติงาน บนหอผู้ป่วย	38
4	แสดงค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างความวิตกกังวลในการ ฝึกปฏิบัติงานบนหอผู้ป่วย ระดับสูงและระดับต่ำ กับผลสัมฤทธิ์ ทางการเรียน	39
5	วิเคราะห์ความแปรปรวนเกี่ยวกับมโนภาพแห่งตน ระหว่าง นักศึกษาพยาบาล ปี 2 - 4	40
6	เปรียบเทียบความแตกต่างของมโนภาพแห่งตนระหว่าง นักศึกษาพยาบาลปี 2 - 4	41
7	วิเคราะห์ความแปรปรวนเกี่ยวกับความวิตกกังวลในการฝึกปฏิบัติงาน บนหอผู้ป่วยระหว่างนักศึกษาพยาบาลปี 2 - 4	42
8	เปรียบเทียบความแตกต่างของความวิตกกังวลในการฝึกปฏิบัติงาน บนหอผู้ป่วยระหว่างนักศึกษาพยาบาล ปี 2 - 4	43
9	คำอธิบายจำแนกแบบสอบถามวัดความวิตกกังวลในการฝึกปฏิบัติงาน บนหอผู้ป่วย	75

บทที่ 1

บทนำ

ภูมิหลัง

อาชีพพยาบาลเป็นอาชีพที่มีหน้าที่ให้บริการที่จำเป็นแก่สังคม มีทั้งด้านการส่งเสริมสุขภาพอนามัย การป้องกันโรค การให้การพยาบาลแก่ประชาชนเมื่อเกิดเจ็บป่วย และช่วยป้องกันความพิการทั้งทางด้านร่างกายและจิตใจ ความรับผิดชอบทั้งกล่าวนี้ตรงกับจุดมุ่งหมายของการจัดการศึกษาวิชาพยาบาลที่ว่า ต้องการให้นักศึกษาพยาบาลมีความรู้ความสามารถที่จะให้บริการแก่ผู้ป่วยทั้งทางด้านร่างกายและจิตใจ โดยคำนึงถึงความแตกต่างระหว่างบุคคลของผู้ป่วยในแง่ของอายุ เพศ เชื้อชาติ การศึกษา ฐานะเศรษฐกิจ สังคม สิ่งแวดล้อม ตลอดจนความเชื่อและท่าทีของผู้ป่วยที่มีต่อการเจ็บป่วยของเขา (สมาคมพยาบาลแห่งประเทศไทย 2516 : 174) จากจุดมุ่งหมายดังกล่าวนี้ทำให้สถาบันต่าง ๆ ที่ผลิตพยาบาลต้องมีการปรับปรุงด้านการเรียนการสอน เพื่อให้นักศึกษาพยาบาลได้ประสบผลสำเร็จในการเรียน แต่การจัดการศึกษามิได้มีจุดมุ่งหมายให้ทุกคนประสบความสำเร็จในการเรียนอย่างเดียวกัน ยังมีจุดมุ่งหมายเพื่อที่จะส่งเสริมให้บุคคลได้เจริญงอกงามในทุกด้านคือ ทั้งทางด้านร่างกาย สติปัญญา อารมณ์และสังคมพร้อมกันไป (จินตนา นพวงศ์ 2514 : 6 - 7) กล่าวคือให้ผู้เรียนมีสุขภาพแข็งแรง มีความรู้ความสามารถในการประกอบอาชีพเพื่อดำรงชีวิต มีสุขภาพจิตดี มีอารมณ์มั่นคง รู้จักปรับตนเองให้เข้ากับสิ่งแวดล้อม โรงเรียนจึงมีหน้าที่ในการพัฒนาและสร้างเสริมความรู้ความสามารถ ทักษะ ทักษะคติ และพฤติกรรม อันมีคุณค่าให้แก่บุคคล นอกจากจะให้ผู้บุคคลมีความรู้ดีแล้วยังจะต้องให้เป็นบุคคลที่สามารถรู้จักและเข้าใจตนเองอย่างดีในทุกด้าน

เพื่อให้การศึกษาวิชาชีพพยาบาลได้บรรลุจุดหมายดังกล่าว ครูและผู้บริหารการศึกษาการพยาบาลจึงมิได้มีหน้าที่แค่เพียงให้นักศึกษาประสบผลสำเร็จในการเรียนเท่านั้น แต่จะต้องหาทางให้ผู้เรียนได้เจริญงอกงามพัฒนาขึ้นในทุกด้าน กล่าวคือจะต้องคำนึงถึงองค์ประกอบต่าง ๆ ว่า จะมีส่วนเกื้อหนุนหรือเป็นอุปสรรคในการศึกษาเล่าเรียนของเด็กอย่างไรบ้าง จะได้นำความรู้นั้นมาใช้ประโยชน์ ช่วยให้ผู้เรียนได้เกิดการเรียนรู้และงอกงามในด้านอื่น ๆ พร้อมกันไปเพื่อจะได้เป็นพยาบาลที่มีประสิทธิภาพ

เนื่องจากการศึกษาวิชาชีพพยาบาลเป็นการศึกษาที่ควบคู่กันไประหว่างภาคทฤษฎีกับภาคปฏิบัติ ในการศึกษภาคปฏิบัติทำให้เข้าใจภาคทฤษฎีมากขึ้น และ การศึกษภาคทฤษฎีก็ทำให้เกิดความเข้าใจในภาคปฏิบัติขึ้น (นภาพร นนตการ 2516 : 115) กล่าวคือการศึกษทั้งภาคทฤษฎีและภาคปฏิบัติจะเกื้อกูลซึ่งกันและกัน ในการศึกษภาคปฏิบัตินั้นนักศึกษาพยาบาลต้องไปฝึกปฏิบัติงานหอดูผู้ป่วย ซึ่งถือว่าเป็นห้องปฏิบัติการโดยนำเอาภาคทฤษฎีไปประยุกต์ใช้เพื่อให้เหมาะสมกับผู้ป่วยแต่ละคน นักศึกษาต้องติดต่อกับญาติของผู้ป่วยและต้องทำงานร่วมกับแพทย์ พยาบาลประจำการ ผู้ช่วยพยาบาล เจ้าหน้าที่อื่น ๆ นอกจากนั้นนักศึกษาจะต้องหมุนเวียนกันอยู่เวรเช้า เวรบ่ายและเวรดึก เพื่อบริการผู้ป่วยตลอดเวลา 24 ชั่วโมง ซึ่งเวลาในการทำงานไม่แน่นอน ฉะนั้นนักศึกษาจะต้องพบกับปัญหาต่าง ๆ ตลอดเวลาในขณะฝึกปฏิบัติงาน จากสภาพการณ์ต่าง ๆ ที่กล่าวมาแล้วจะเห็นได้ว่า นักศึกษาพยาบาล อาจจะมีความลำบากในการปรับตัวทำให้เกิดความวิตกกังวลขึ้นได้ นอกจากนี้ผู้วิจัยยังได้แนวความคิดจากนักจิตวิทยาอีกหลายท่านเป็นแรงจูงใจที่ทำให้ทำการวิจัยเรื่องนี้ได้แก่

ทราเวอร์ส (Travers: 1958 . 396) ได้กล่าวว่าองค์ประกอบที่มีใช้ด้านสติปัญญา ได้แก่ ความสนใจ หัตสนคติ ความวิตกกังวล แรงจูงใจ การปรับตัว จะมีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนไม่น้อยไปกว่าองค์ประกอบทางด้านสติปัญญา

เปอร์เกย์ (Purkey. 1970 2) ได้เสนอความคิดเห็นว่ามีนักเรียนเป็นจำนวนมากที่ประสบปัญหายากในโรงเรียน ทั้งนี้ก็เพราะมีความสามารถทางสติปัญญาต่ำ สายตาไม่ดี ความยากจน หรือสิ่งอื่นใด แต่ทั้งนี้เป็นเพราะว่าเด็กรับรู้ในความรู้ความสามารถของเขาผิดไปจากความเป็นจริง นั่นคือ เปอร์เกย์ได้เสนอให้นักจิตวิทยาหันมาสนใจในเรื่องบโนภาพแห่งตนของเด็ก ซึ่งถือว่าเป็นแรงผลักดันเบื้องต้น (Primary Forces) ต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

เฮอร์ลอค (Hurlock. 1964 706 - 707) กล่าวว่าไว้ว่าแบบแผนบุคลิกภาพ (Personality pattern) นั้น ประกอบไปด้วยคุณลักษณะ (Trait) ต่าง ๆ หลายลักษณะ และสิ่งที่ทำหน้าที่ประสานลักษณะเหล่านี้เข้าด้วยกันให้เป็นแบบแผนที่เราเรียกว่าแบบแผน บุคลิกภาพก็คือความรู้สึกเกี่ยวกับตนที่เราเรียกว่ามโนภาพแห่งตน (Self Concept) ซึ่งเปรียบได้กับแกนของวงล้อ โดยมีคุณลักษณะ (Trait) ต่าง ๆ เป็นซี่ล้อ นอกจากนั้นมโนภาพแห่งตนยังเป็นผู้กำหนดพฤติกรรมของบุคคลด้วย

จากความเห็นของนักจิตวิทยาทั้งกล่าวนี้เอง จึงทำให้ผู้วิจัยมีความสนใจที่จะศึกษาเกี่ยวกับมโนภาพแห่งตน ความวิตกกังวลในการฝึกปฏิบัติงานบนหอผู้ป่วย และผลสัมฤทธิ์ทางการศึกษาของนักศึกษาพยาบาลว่าจะเกี่ยวข้องสัมพันธ์กันอย่างไร

จุดมุ่งหมายในการศึกษาค้นคว้า

1. เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างมโนภาพแห่งตน ความวิตกกังวลในการฝึกปฏิบัติงานบนหอผู้ป่วย และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
2. เพื่อเปรียบเทียบมโนภาพแห่งตนของนักศึกษาพยาบาลในชั้นปีที่แตกต่างกัน
3. เพื่อเปรียบเทียบความวิตกกังวลในการฝึกปฏิบัติงานของนักศึกษาพยาบาลในชั้นปีที่แตกต่างกัน

ความสำคัญของการศึกษา

1. เพื่อเป็นแนวทางในการให้คำปรึกษาแก่นักศึกษาพยาบาลในรายที่มีความวิตกกังวลในการฝึกปฏิบัติงานสูง
2. เพื่อเป็นแนวทางในการศึกษาเกี่ยวกับมโนภาพแห่งตนของนักศึกษาพยาบาลต่อไป
3. เพื่อเป็นแนวทางในการทำนายผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาพยาบาลรุ่นต่อ ๆ ไป

ขอบเขตในการศึกษาค้นคว้า

การศึกษานี้ได้กลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักศึกษาพยาบาลรามาชิตี ชั้นปีที่ 2 ปีที่ 3 และปีที่ 4 ชั้นปีละ 60 คน รวมทั้งสิ้น 180 คน ในปีการศึกษา 2526

ตัวแปรที่ศึกษา

1. การศึกษาความสัมพันธ์ ตัวแปรที่ศึกษา ได้แก่
 - 1.1 มโนภาพแห่งตน แบ่งเป็น 2 ระดับ คือ ระดับสูงและระดับต่ำ
 - 1.2 ความวิตกกังวลในการฝึกปฏิบัติงาน แบ่งเป็น 2 ระดับ คือ ระดับสูงและระดับต่ำ
 - 1.3 ระดับชั้นเรียนแบ่งเป็น 3 ระดับคือ ปีที่ 2 ปีที่ 3 และปีที่ 4
 - 1.4 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน แบ่งเป็น 2 ระดับ คือ ระดับสูงและระดับต่ำ
2. การศึกษาเปรียบเทียบ ตัวแปรที่ศึกษา ได้แก่
 - 2.1 ตัวแปรอิสระ ได้แก่ ระดับชั้นเรียน แบ่งเป็น 3 ระดับ ปีที่ 2 ปีที่ 3 และปีที่ 4

2.2 ตัวแปรตาม ได้แก่

2.2.1 มโนภาพแห่งตน แบ่งเป็น 2 ระดับ คือ ระดับสูง และระดับต่ำ

2.2.2 ความวิตกกังวลในการฝึกปฏิบัติงาน แบ่งเป็น 2 ระดับ คือระดับสูงและระดับต่ำ

คำนิยามศัพท์เฉพาะ

1. มโนภาพแห่งตน (Self Concept) หมายถึง ความรู้สึกนึกคิดที่บุคคลมีต่อตนเองในด้านต่าง ๆ โดยจำแนกออกเป็น 3 ด้านคือ

1.1 ด้านค่านิยมทางการศึกษา (Academic Value) คือ ความรู้สึกต่อตนเองในด้านสติปัญญา นิัยการเรียน แรงจูงใจ การแข่งขันและการเลือกอาชีพ

1.2 ด้านความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล (Interpersonal Relationship) คือความรู้สึกต่อตนเองในด้านที่เกี่ยวข้องสัมพันธ์กับผู้อื่น ความสามารถในการคบเพื่อน

1.3 ด้านการปรับตัวทางอารมณ์ (Emotional Adjustment) คือความรู้สึกต่อตนเองในด้านความกดดันทางอารมณ์ ความวิตกกังวล ความสุข ความเครียด และความเหนื่อยหน่าย

มโนภาพแห่งตนในที่นี้ แบ่งออกเป็น 2 ระดับ คือ ระดับสูงและระดับต่ำ

ผู้ที่มีมโนภาพแห่งตนสูง หมายถึงผู้ที่มีมโนภาพแห่งตนอยู่ระหว่างเปอร์เซนไทล์ที่ 75 - 99

ผู้ที่มีมโนภาพแห่งตนต่ำ หมายถึง ผู้ที่มีมโนภาพแห่งตนอยู่ระหว่าง
เปอร์เซนไทล์ 0 - 25

2. ความวิตกกังวล (Anxiety) ในการฝึกปฏิบัติงานบนหอผู้ป่วย
หมายถึงความรู้สึกของนักศึกษาพยาบาลที่มีต่อตนเองและสภาพแวดล้อมบนหอผู้ป่วย
ไค้แก่ ผู้ป่วย ญาติของผู้ป่วย อาจารย์นิเทศก์ ผู้ร่วมงานบนหอผู้ป่วย ซึ่งทำให้นักศึกษา
พยาบาลเกิดความรู้สึกอึดอัด ไม่สบายใจ และอาจมีอาการทางร่างกายร่วมด้วย เช่น
มือเย็น ใจสั่น ในที่นี้แบ่งออกเป็น

ความวิตกกังวลในการฝึกปฏิบัติงานในที่นี้แบ่งเป็น 2 ระดับคือ ระดับ
สูงและระดับต่ำ

ผู้ที่มีความวิตกกังวลในการฝึกปฏิบัติงานสูง หมายถึง ผู้ที่มีความวิตก
กังวลอยู่ระหว่างเปอร์เซนไทล์ 75 - 99

ผู้ที่มีความวิตกกังวลในการฝึกปฏิบัติงานต่ำ หมายถึง ผู้ที่มีความวิตก
กังวลอยู่ระหว่างเปอร์เซนไทล์ 0 - 25

3. หอผู้ป่วย หมายถึง สถานที่ที่รับผู้ที่มีอาการเจ็บป่วยไว้รักษาในโรงพยาบาล
รวมบริบท

4. นักศึกษาพยาบาล หมายถึง นักศึกษาพยาบาลที่เริ่มฝึกปฏิบัติงานบนหอ
ผู้ป่วย ตั้งแต่ชั้นปีที่ 2 ปีที่ 3 และมีที่ 4 ปีการศึกษา 2526 ของโรงเรียนพยาบาล
รามาธิบดี ภาควิชาพยาบาลศาสตร์ คณะแพทยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล

5. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึง คะแนนเฉลี่ยสะสม (G.P.A.)
ของรายวิชาที่ศึกษาในแต่ละชั้นปี ได้ทำการศึกษาทั้งหมดในชั้นนั้น ซึ่งแบ่งเป็น 2 ระดับ
คือ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ

ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง หมายถึง ผู้ที่มีคะแนนเฉลี่ยสะสม (G.P.A.)
อยู่ระหว่างเปอร์เซนไทล์ 75 - 99

ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ หมายถึง ผู้ที่มีคะแนนเฉลี่ยสะสม (G.P.A.)
อยู่ระหว่างเปอร์เซนไทล์ 0 - 25

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัย

เอกสารและการวิจัยเกี่ยวกับมโนภาพแห่งตน

- เอกสารเกี่ยวกับมโนภาพแห่งตน -

ความหมายของมโนภาพแห่งตนได้มีผู้ให้ความหมายไว้ ดังนี้

โรมี (จินตนา เพียรพิจิตร 2524 : 6 อ้างอิงมาจาก Raimy.n.d.) ได้ให้คำจำกัดความของมโนภาพแห่งตนว่า มโนภาพแห่งตนเป็นการรับรู้สิ่งต่าง ๆ ซึ่งถูกจัดให้เป็นระบบมากหรือน้อยที่เป็นผลมาจากการสังเกต "ตน" (Self) ทั้งในอดีตและปัจจุบันเป็นสิ่งที่บุคคลเชื่อเกี่ยวกับตัวเอง มโนภาพแห่งตนเป็นแผนที่ที่แต่ละบุคคลใช้พิจารณาเพื่อให้เข้าใจตนเอง

โรเจอร์ (Rogers. 1951 : 136) กล่าวว่า มโนภาพแห่งตนเป็นการรับรู้สิ่งต่าง ๆ ที่เกี่ยวกับตน เป็นการรับรู้ถึงบุคลิกลักษณะ ความสามารถของตน ความสัมพันธ์ของตนกับบุคคลอื่น และสิ่งแวดล้อม

เจอร์ซิลด์ (Jersild. 1963 : 7) ได้กล่าวว่า "ตน" หมายถึงผลรวมของความคิด และความรู้สึก ซึ่งทำให้บุคคลนั้นรู้ว่าเขาทำอะไรอยู่ และมีมโนภาพว่าเขาคือใคร รวมทั้งความรู้สึกเกี่ยวกับลักษณะ และคุณสมบัติของตนเอง ซึ่งประกอบด้วยการประสบการณ์ทั้งหมด

แฟรด์เซน (Frandsen. 1967 : 678) ได้ให้ความหมายมโนภาพแห่งตนว่าเป็น ความคิดและการประเมินบุคลิกลักษณะของตนเอง

อิงลิช และอิงลิช (English and English. 1968 : 486) ได้ให้ความหมายมโนภาพแห่งตนว่า คือ หัตถ์ของบุคคลที่มีต่อตนเอง เป็นการบรรยายถึงความสามารถของตนเองที่มีอยู่

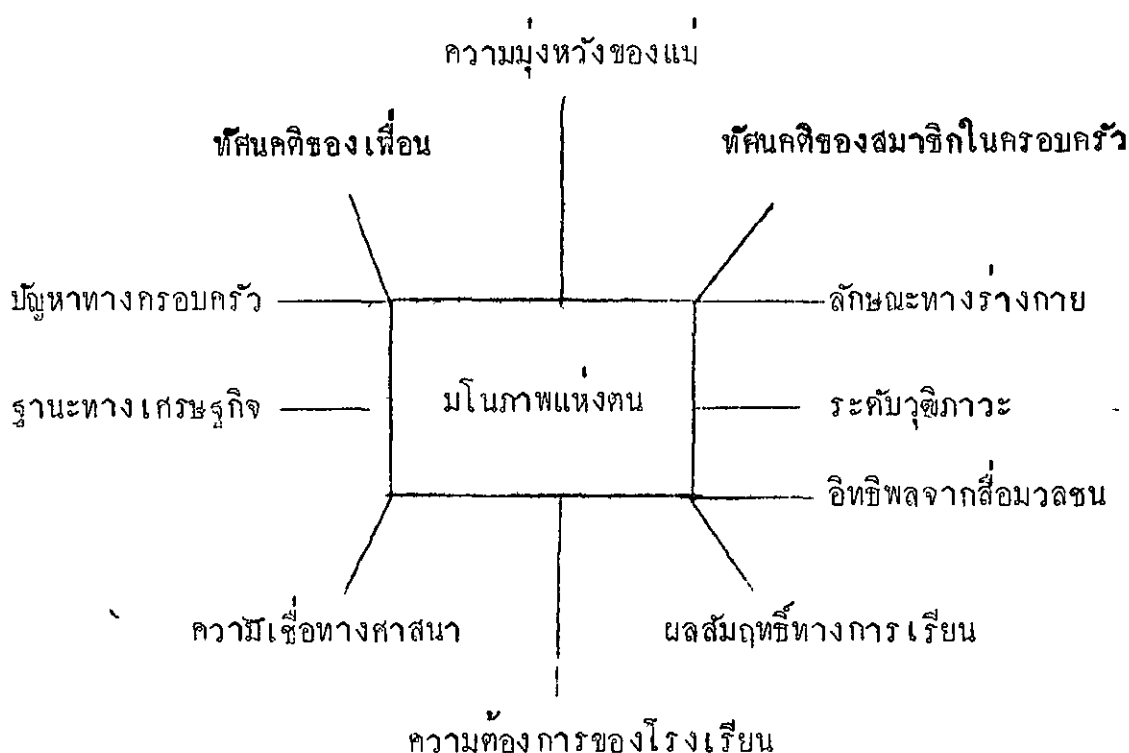
อาไฟ์ สิริพิพัฒน์ (อาไฟ์ สิริพิพัฒน์ 2515 : 93) ได้ให้ความหมาย มโนภาพแห่งตนไว้ว่า มโนภาพแห่งตนเป็นส่วนหนึ่งของตน แต่เป็นส่วนสำคัญที่เป็น แก่นแท้ที่เป็นคุณลักษณะประจำตัวของตน เป็นคุณลักษณะที่คนคิดว่าเป็นตัวเขาทุกเวลา และทุกสถานที่

สรุปได้ว่า มโนภาพแห่งตน หมายถึงความรู้สึกนึกคิดที่มีต่อตนเองว่า ตนเอง เป็นคนอย่างไร มีบุคลิกลักษณะ มีความสามารถ และมีความสัมพันธ์กับสิ่งแวดล้อม อย่างไม่

การพัฒนามโนภาพแห่งตน (Self Concept)

เฮอร์ล็อก (Hurlock, 1964 707 - 708) กล่าวว่า บุคลิกภาพจะเป็นผลรวมของมโนภาพแห่งตนหลายด้าน มโนภาพแห่งตนในแต่ละด้าน จะเป็นผลรวมของความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล และสิ่งแวดล้อม มโนภาพแห่งตนใน ระยะปฐมภูมิ (Primary Concept) จะเกิดขึ้นจากความสัมพันธ์ภายใน ครอบครัว ซึ่งถือว่าเป็นมโนภาพพื้นฐานของเด็ก มโนภาพในขั้นทุติยภูมิ (Secondary Concept) เป็นมโนภาพแห่งตนที่เกิดจากบุคคลมีความสัมพันธ์กับกลุ่มชนต่าง ๆ นอกบ้าน มโนภาพแห่งตนในขั้นปฐมภูมินี้จะมีอิทธิพลต่อการเลือกสถานการณืที่ทำให้ เกิดมโนภาพแห่งตนในขั้นทุติยภูมิ และการผสมผสานระหว่างมโนภาพแห่งตนในค่าน ต่าง ๆ จะเป็นผลดีเพียงใดขึ้นอยู่กับความกลมกลืนระหว่างมโนภาพแห่งตนในขั้น ปฐมภูมิ กับมโนภาพแห่งตนในขั้นทุติยภูมิ เช่น เด็กเมื่ออยู่ในครอบครัวเขาจะเป็นที่ สนใจเพราะได้รับความเอาใจใส่มาจากบุคคลในครอบครัว แต่เมื่อเขาอยู่นอกบ้าน เขาจะต้องเปลี่ยนมโนภาพแห่งตนของเขาไป เพราะฐานะของเขาเปลี่ยนไป การ ผสมผสานกันของมโนภาพแห่งตนขั้นปฐมภูมิ กับมโนภาพแห่งตนในขั้นทุติยภูมิจะมีอิทธิพล ต่อการปรับตัวของเด็ก

นอกจากนี้ เฮอรัลด์ ได้กล่าวถึงปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อมโนภาพแห่งตนไว้ ดังภาพประกอบ 1 ที่ได้แสดงไว้ดังนี้

ภาพประกอบ 1 ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อมโนภาพแห่งตน

ซัลลีแวน (Dinkmeyer, 1965: 194 อ้างอิงมาจาก Sullivan, n.d.: unpagged) แสดงความคิดเห็นว่า มารดาเป็นบุคคลแรกก่อให้เกิดมโนภาพแห่งตนขึ้นในตัวเอง และเขาเชื่อว่ามโนภาพแห่งตนนั้นสามารถเปลี่ยนแปลงได้ โดยการได้รับอิทธิพลจากผู้อื่นและขึ้นอยู่กับคุณภาพของมารดาที่เขาสามารถจะเลียนแบบได้

อาไฟ กิริพิพัฒน์ (อาไฟ กิริพิพัฒน์ 2515 : 98) กล่าวว่า ระยะแรก ๆ บิดามารดาเป็นบุคคลที่มีอิทธิพลต่อการพัฒนาของความคิดเรื่องของตนมากที่สุด การเลี้ยงดูเอาใจใส่ ความรัก ความอบอุ่น และการหนุนนำที่ได้รับ มีอิทธิพลต่อความคิดเกี่ยวกับตนของเด็กมาก เพราะสิ่งเหล่านี้บอกให้เด็กทราบว่าเขาเป็นที่รัก เป็นที่ต้องการและมีคุณค่าเพียงใด ประสบการณ์ในครอบครัวเหล่านี้มีความสำคัญอย่างยิ่งที่จะปูพื้นฐานมโนภาพแห่งตนของเด็กในระยะต่อไป ต่อจากบ้าน ก็มีโรงเรียน ซึ่งเป็นแหล่งที่สองที่มีอิทธิพลต่อการพัฒนามโนภาพแห่งตนของเด็ก เมื่อเด็กเข้าโรงเรียนได้นำเอาความคิดเกี่ยวกับตนติดตัวมา เด็กบางคนเข้าโรงเรียนด้วยความคิดว่าตัวเขาไม่มีความสามารถที่จะทำอะไรได้ด้วยตนเอง บางคนคิดว่าตนเก่ง ทำอะไรได้และถูกต้อง ครุจึงมีบทบาทที่สำคัญต่อการพัฒนามโนภาพแห่งตนของเด็ก สิ่งที่ครูทำ ทศนคติที่ครูแสดงออกมา บรรยากาศที่ครูสร้างขึ้น ล้วนแต่มีอิทธิพลต่อการพัฒนาของเด็กทั้งนั้น นอกจากนี้ยังกล่าววามโนภาพแห่งตนนี้พัฒนาไปได้เรื่อย ๆ ไม่มีขอบเขตและเวลาจำกัด

สรุปได้ว่า บิดา มารดา เป็นบุคคลแรกที่มีความสำคัญอย่างยิ่งที่จะปูพื้นฐานมโนภาพแห่งตนให้กับเด็ก ต่อไปก็บุคคลที่อยู่นอกครอบครัว มโนภาพแห่งตนนี้พัฒนาไปได้เรื่อย ๆ ตลอดเวลา และมีการเปลี่ยนแปลงได้

การวิจัยที่เกี่ยวกับมโนภาพแห่งตน (Self Concept) และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

การวิจัยภายในประเทศ

สิทธิโชค วรานุสันติกุล (สิทธิโชค วรานุสันติกุล 2514 : 25) ได้ทำการศึกษามโนภาพเกี่ยวกับตน ความแตกต่างระหว่างตนและความเข้าใจในการอ่านของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 7 จำนวน 219 คน โดยใช้เครื่องมือวัดมโนภาพแห่งตนของ ปีแอร์ กับ แฮริส (Pier and Harris) และกัฟ กับ ฮีลบริน (Goagh and Heil brun) และเครื่องมือวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน พบว่า

1. เด็กที่มีมโนภาพแห่งตนสูง มีความเข้าใจในการอ่านดีกว่าเด็กที่มีมโนภาพแห่งตนต่ำ

2. เด็กที่มีมโนภาพแห่งตนสูงจะมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่า

ทองพูล บุญยิ่ง (ทองพูล บุญยิ่ง 2516 : 64) ได้ทำการศึกษาระดับมัธยมศึกษา มโนภาพแห่งตน และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 7 และนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 พบว่าเด็กที่มีมโนภาพแห่งตนสูงจะมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง

สมชัย ชินะตระกูล (สมชัย ชินะตระกูล 2517 : 59 - 62) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างมโนภาพแห่งตน ความเชื่อแบบฝังใจ และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกลุ่มตัวอย่างเป็นนักศึกษาวิทยาลัยครูส่วนกลาง เป็นนักเรียน ป.กศ. ปีที่ 2 และ ป.กศ. สูง ปีที่ 2 จำนวน 280 คน จากการศึกษาพบว่า ความเชื่อแบบฝังใจ สัมพันธ์กันในทางลบกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสัมพันธ์กับมโนภาพแห่งตนในทางบวก และนักศึกษาที่มีมโนภาพแห่งตนตามอัตภาพสูง มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง

การวิจัยต่างประเทศ

โคโมริตา (Komorita. 1972 6809 - A) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างมโนภาพแห่งตนกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในวิทยาลัยพยาบาล กลุ่มตัวอย่างเป็นนักศึกษาพยาบาล จำนวน 503 คน เครื่องมือที่ใช้คือ The Bills Index of Adjustment and Value และคะแนนเฉลี่ยสะสม พบว่า มโนภาพแห่งตนสัมพันธ์กับคะแนนเฉลี่ยสะสมในทางบวกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ และยังพบว่ามโนภาพแห่งตนเพิ่มขึ้นตามจำนวนปีที่ศึกษาในโรงเรียนด้วย

เปอร์เกย์ (Purkey. 1972 150) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างมโนภาพแห่งตนและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน พบว่ามีความสัมพันธ์กันในทางบวกอย่างมีนัย

สำคัญทางสถิติ ซึ่งหมายความว่า ผู้ที่มีมโนภาพแห่งตนในทางดีจะมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง และผู้ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำจะมีมโนภาพแห่งตนในทางไม่ดี

เนลส์ (Nealls. 1971 138 - A) ได้ศึกษาอิทธิพลของมโนภาพแห่งตนในทางบวกที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนเกรด 6, 7, 8, 9 จำนวน 975 คน ใช้เครื่องมือ The State Assessment Test และ National Standardized Test วัดมโนภาพแห่งตน และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ตามลำดับ พบว่าเมื่อทางโรงเรียนจัดโครงการให้นักเรียนได้มีการพัฒนามโนภาพแห่งตนแล้ว ทุกชั้นมโนภาพแห่งตนเพิ่มขึ้น ซึ่งสรุปได้ว่า การเพิ่มมโนภาพแห่งตนในทางบวกจะช่วยเพิ่มผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้วย

แอบโด (Abdo. 1978 3471 - A) ได้ศึกษามโนภาพแห่งตนเป็นตัวทำนายผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และความสำเร็จทางการศึกษา กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนวัยรุ่น จำนวน 1,628 คน เป็นการศึกษาระยะยาว ใช้เวลาในการศึกษา 4 ปี ในการรวบรวมข้อมูลโดยการวัดมโนภาพแห่งตน สถิติปัญญา สถานะทางสังคม ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและความสำเร็จทางการศึกษา เขาจะวัดสิ่งที่กล่าวมานี้ปีละครั้ง พบว่า

1. มโนภาพแห่งตนมีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและความสำเร็จทางการศึกษา
 2. ผู้ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง จะมีมโนภาพแห่งตนทางค่านิยมมากกว่าผู้ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ
 3. มโนภาพแห่งตน เป็นตัวทำนายผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนดีกว่าสถิติปัญญา แต่สถิติปัญญาเป็นตัวทำนายความสำเร็จทางการศึกษาได้ดีกว่ามโนภาพแห่งตน
- สรุปได้ว่า มโนภาพแห่งตนนั้นมีผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และความสัมพันธ์กับผู้อื่น ถ้ามโนภาพแห่งตนสูง ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก็จะสูงด้วย และมีความสัมพันธ์กับผู้อื่นได้ดี และมโนภาพแห่งตนสามารถที่จะพัฒนาให้สูงขึ้นได้ด้วย

เอกสารและการวิจัยเกี่ยวกับความวิตกกังวล (Anxiety)

เอกสารเกี่ยวกับความวิตกกังวล

ความหมายของความวิตกกังวลได้มีผู้ให้ความหมายดังนี้

อิงลิช และอิงลิช (English and English. 1968 35)

ได้ให้ความหมายของความวิตกกังวลไว้ดังนี้

1. ความวิตกกังวล เป็นภาวะของความไม่สบายใจ อันเนื่องมาจากความปรารถนาอันแรงกล้า หรือแรงขับไม่อาจไปถึงเป้าหมายที่ต้องการได้

2. ความวิตกกังวล หมายถึง ความกลัวอันว่าวุ่น สับสนว่า อาจมีสิ่งเลวร้ายเกิดขึ้นในอนาคต

3. ความวิตกกังวล หมายถึง ความกลัวที่ต่อเนื่อง ซึ่งอาจสังเกตเห็นได้แต่อยู่ในระดับต่ำ

4. ความวิตกกังวล หมายถึง ความรู้สึกว่าตนเองถูกคุกคาม เป็นการคุกคามที่น่ากลัว โดยที่บุคคลนั้นไม่อาจบอกได้ว่าสิ่งที่เขารู้สึกว่ามาคุกคามนั้นคืออะไร

เจอร์ซिल्ด์ (Jersild. 1968 : 348) กล่าวว่า ความกลัวและความวิตกกังวลเป็นสภาพจิตใจที่ไม่พึงปรารถนา เป็นการตอบสนองต่อสิ่งที่เป็นอันตรายหรือสิ่งที่มาคุกคาม (อาจจะรู้หรือไม่รู้ว่สิ่งนั้นเป็นอะไร) และถ้าเกิดความกลัวหรือความวิตกกังวลในอัตราที่ค่อนข้างสูงแล้วอย่างน้อยที่สุดก็จะทำให้เกิดปฏิกิริยาทางร่างกายขึ้น เช่นเกี่ยวกับกลไกของระบบประสาท ทำให้ต่อม อะดรีนัล (Adrenal gland) ทำงานมากขึ้น ซึ่งมีผลทำให้หัวใจเต้นเร็วขึ้น ทำให้ระบบย่อยอาหารทำงานช้าลง เหงื่อออกทางฝ่ามือ และมีการเปลี่ยนแปลงอื่น ๆ อีก

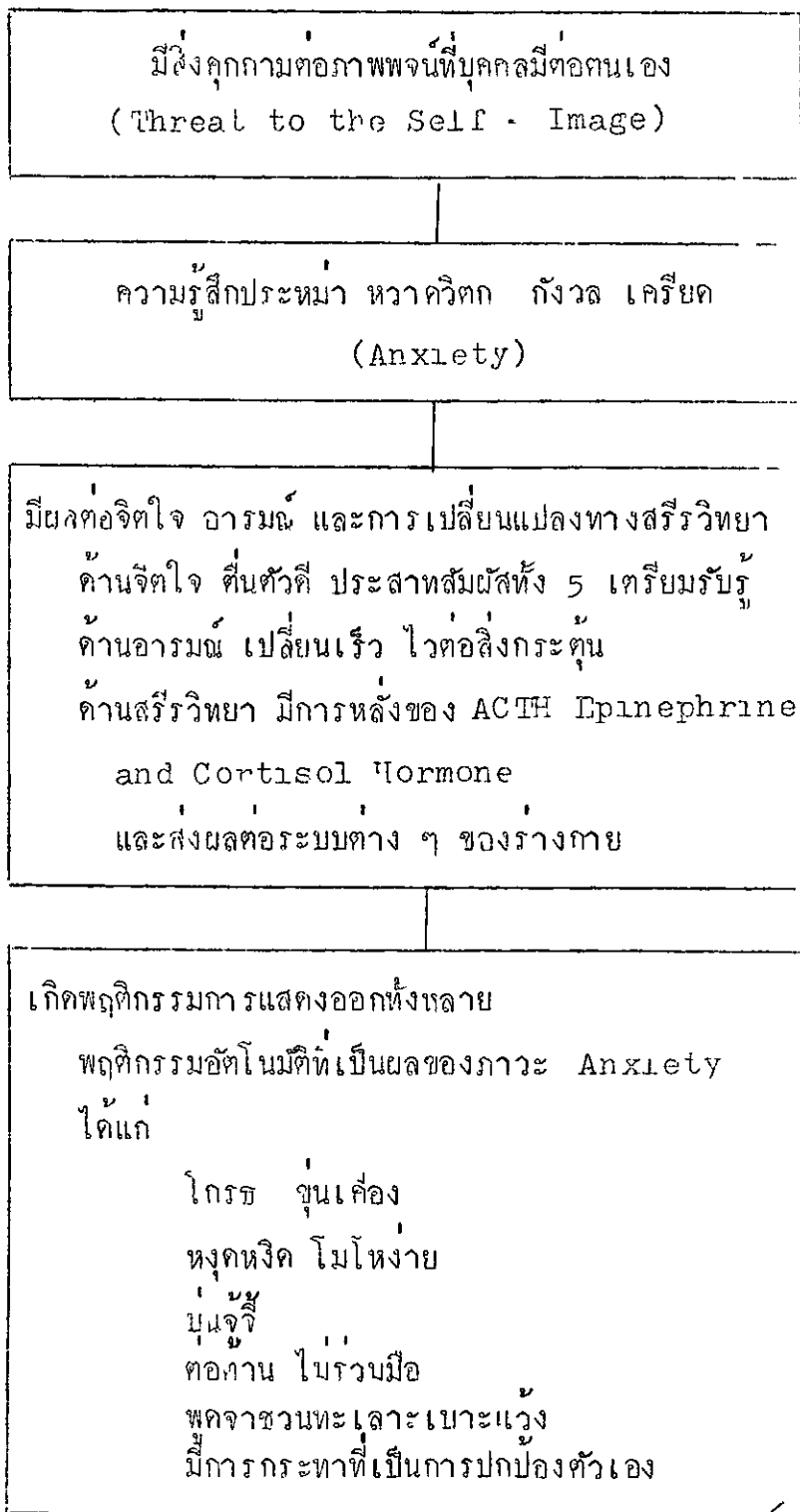
มาร์เชนี และคนอื่น ๆ (Matheney and others. 1972 47) กล่าวว่า ความวิตกกังวลมีลักษณะคล้ายความเจ็บปวด (Pain) ซึ่งเป็นสัญญาณเตือนภัยของร่างกาย เป็นประสบการณ์ส่วนบุคคล เป็นความรู้สึกอึดอัด หวั่นหวาด (Vague)

กลัว (Dread) และจะมีอาการทางร่างกายร่วมด้วย ได้แก่ กล้ามเนื้อตึงเครียด คลื่นไส้ เหงื่อออกมากขึ้น สั่น ท้องเดิน และมีการเปลี่ยนแปลงของอัตราการเต้นของชีพจร การหายใจ

สรุปได้ว่า ความวิตกกังวล เป็นความหวาดกลัวต่อสิ่งที่จะเป็นอันตรายหรือ สิ่งที่ทำให้เราไม่สบายใจเมื่อต้องเผชิญ หรือความหวาดกลัวต่อสิ่งที่ยังไม่เกิดขึ้น

การเกิดความวิตกกังวล (Anxiety)

สุวินัย ทันติพัฒนานันต์ (สุวินัย ทันติพัฒนานันต์ 2522 : 122 - 123) กล่าวว่า สิ่งที่ถูกความต้อสวัสดิภาพและความสมดุลทางด้านร่างกายและจิตใจ ก่อให้เกิดภาวะความวิตกกังวล (Anxiety) สิ่งถูกความนี้จะเป็นจริงหรือเป็นเพียง กาคคะเนก็ได้ เช่น ความเจ็บป่วยเป็นสิ่งที่ถูกความที่ถือว่าเป็นจริง หรือหวาดวิตกว่า จะสอบตก เป็นสิ่งที่ถูกความที่เราคาดคะเนเอาเอง ซึ่งอาจจะจริงหรือไม่ก็ได้ แต่ทั้งสองอย่างก็มีผลต่อจิตใจ และอารมณ์เหมือนกัน คือ ทำให้รู้สึกหวาดหวั่น ไม่มั่นใจ รู้สึกว่าตนเองหมดหนทาง ไม่รู้ว่าจะแก้ไขเหตุการณ์นั้นอย่างไร และทำให้ร่างกาย มีการตอบสนอง ซึ่งแสดงเป็นภาพประกอบของขั้นตอนการเกิดความวิตกกังวลไว้ ดังนี้

ภาพประกอบ 2 ขั้นตอนการเกิด Anxiety และผลของ Anxiety

หมายเหตุ . Self-Image หมายถึง ความรู้สึกนึกคิดที่มีต่อตนเอง ว่าตนเองเป็นคนอย่างไร มีลักษณะ ท่าทาง หน้าตาอย่างไร สแดงเกอร์ กล่าวว่า บางคนเรียก self-image ว่า self-concept

การวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความวิตกกังวล

การวิจัยภายในประเทศ

อาพล โองเคลือบ (อาพล โองเคลือบ 2515 : 185) ได้ศึกษา ความวิตกกังวล ความสามารถในการอ่าน และลักษณะอื่น ๆ บางประการของบุคลิกภาพ โดยใช้กลุ่มตัวอย่างนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 และ 7 จำนวน 500 คน พบว่า ความวิตกกังวลสัมพันธ์ในทางลบกับความสามารถในการอ่าน และนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 มีความวิตกกังวลสูงกว่านักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 7

สุรเกียรติ์ ลิ้มเจริญ (สุรเกียรติ์ ลิ้มเจริญ 2523 : 43) ได้ศึกษา ความสัมพันธ์ระหว่างความเชื่อมั่นในตนเอง ความวิตกกังวล กับระเบียบวินัยในชั้นเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 จำนวน 337 คน พบว่า เด็กที่มีความเชื่อมั่นในตนเองสูงจะมีความวิตกกังวลต่ำ และนักเรียนที่อยู่ในชั้นเรียนซึ่งมีระเบียบวินัยแบบประชาธิปไตยมีความวิตกกังวลต่ำสุด

การวิจัยต่างประเทศ

จากผลการวิจัยของสวift (Swift. 1969 192) พบว่า ถ้าหากมีความวิตกกังวลเล็กน้อย จะช่วยให้มีแรงจูงใจที่จะกระทำสิ่งนั้นเพิ่มขึ้น

สรุปได้ว่าคนที่มีความวิตกกังวลสูง มีผลลบฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ และมีความเชื่อมั่นในตนเองต่ำ แต่หากมีความวิตกกังวลเพียงเล็กน้อย จะช่วยในการเรียนรู้ให้เกิดขึ้น

การวิจัยที่เกี่ยวกับภาพแห่งตนและความวิตกกังวล

การวิจัยในประเทศ

จำรัส บุญญานันต์ (จำรัส บุญญานันต์ 2515 : 46) ได้ศึกษามโนภาพแห่งตน ความวิตกกังวล และความต้องการสัมฤทธิ์ผลของนักเรียนที่พฤติกรรมคล้อยตามและขัดกับสังคม ในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 จำนวน 210 คน พบว่า นักเรียนที่มีความวิตกกังวลสูงจะมีมโนภาพแห่งตนต่ำ และนักเรียนที่มีความวิตกกังวลต่ำจะมีมโนภาพแห่งตนสูง ในปีเดียวกัน จุมพล พูลภัทรชีวิน (จุมพล พูลภัทรชีวิน 2516 : 80) ได้ศึกษามโนภาพแห่งตน ความวิตกกังวล ความเกรงใจ และลักษณะความเป็นผู้นำของนักเรียนที่เป็นผู้นำ และนักเรียนที่เป็นผู้ตาม ในระดับชั้น ม.ศ. 3 จำนวน 188 คน พบว่ามโนภาพแห่งตนสัมพันธ์ในทางลบกับความวิตกกังวล

การวิจัยต่างประเทศ

คูเปอร์สมิท (จินตนา เพียรพิจิตร 2524 : 74 อ้างอิงมาจาก Coopersmith) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างมโนภาพแห่งตน กับความวิตกกังวล กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 และ 6 จำนวน 102 คน เครื่องมือในการวิจัยใช้แบบสอบถามวัดความกังวลใจของ คาสตานิดา (Castanida) แมคแคนเลส (Mc Candless) และปาเลอโม (Palermo) ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนที่มีมโนภาพแห่งตนไปในด้านที่ดีจะมีความวิตกกังวลน้อยกว่าเด็กที่มีมโนภาพแห่งตนไปในทางด้านไม่ดี และเด็กที่มีมโนภาพแห่งตนในด้านที่ดีจะเป็นที่นิยมของคนทั่วไป และมีความคิดเห็นเกี่ยวกับคนที่ถูกต้อง

วิลเลียมส์ (Williams. 1971 . 3107 - A) ได้ศึกษาเปรียบเทียบการแสดงความวิตกกังวล และมโนภาพแห่งตนของเด็กวัยรุ่นตามปกติกับวัยรุ่นผิดปกติ ในเกรด 9, 10, 11 ใช้เครื่องมือ Tayler Manifest Anxiety Scale and Bills High School Index of Adjustment and Value

พบว่าเด็กตาบอดมีมโนภาพแห่งตนสูงกว่าพวกตาดี และแสดงความวิตกกังวลน้อยกว่าพวกตาดี

สรุปได้ว่า มโนภาพแห่งตนมีความสัมพันธ์กับความวิตกกังวล คือ ผู้ที่มีมโนภาพแห่งตนสูง จะมีความวิตกกังวลต่ำ และผู้ที่มีมโนภาพแห่งตนต่ำ จะมีความวิตกกังวลสูง

การวิจัยที่เกี่ยวกับการฝึกปฏิบัติงานบนรถผู้ป่วยของนักศึกษาพยาบาล

ฟาริกา อับราฮิม (ฟาริกา อับราฮิม 2513 : 93 - 103) ได้สำรวจความคิดเห็นของนักเรียนพยาบาล โรงเรียนพยาบาลศิริราชที่ปีต่อการฝึกภาคปฏิบัติบนรถผู้ป่วย พบว่า นักเรียนพยาบาลปฏิบัติงานไม่มีประสิทธิภาพเท่าที่ควร เนื่องจากต้องรับผิดชอบต่อผู้ป่วยมากเกินไป การที่นักเรียนพยาบาลต้องทำงานหนักมากเกินไป ทำให้รู้สึกเบื่อหน่ายและท้อถอย แพทย์ไม่เชื่อในความสามารถของนักเรียน ผู้ป่วยและญาติผู้ป่วยไม่ให้ความร่วมมือในการรักษาพยาบาล นอกจากนี้นักเรียนพยาบาลให้ข้อคิดว่าการรู้ทางทฤษฎีช่วยให้การฝึกภาคปฏิบัติมีประสิทธิภาพดีขึ้น และการฝึกภาคปฏิบัติช่วยให้เสริมสร้างความรู้ทางทฤษฎี

วิภาวรรณ ศิริรัตนลลิต (วิภาวรรณ ศิริรัตนลลิต 2516 : 50 - 51) ได้ศึกษาปัญหาการเรียนภาคปฏิบัติของนักเรียนพยาบาล โรงเรียนพยาบาลมิชชั่น พบว่า สิ่งที่เป็นปัญหาในการเรียนภาคปฏิบัติคืองานหนัก งานที่ทําบางครั้งทําไปโดยไม่มี ความมั่นใจ ขาดความยุติธรรม และควบคุมใกล้ชิดเกินไป ทำให้นักเรียนรู้สึกประหม่า พยาบาลประจำการและผู้ช่วยพยาบาลเบี่ยงงานนักเรียน แพทย์ตามตัวลำบาก เขียนแบบแผนการรักษาไม่ชัดเจน และไม่ใส่ใจในการปฏิบัติงานของนักเรียนพยาบาล ผู้ป่วยไม่พยายามช่วยตนเอง ญาติผู้ป่วยเยี่ยมไม่เป็นเวลา และมักจะก้าวก่ายขณะทำการรักษาพยาบาลผู้ป่วย เครื่องใช้ต่าง ๆ ขาดมือเสมอ และไม่เปิดโอกาสให้นักเรียนพยาบาล ได้แสดงความคิดเห็น ในปีเดียวกันนี้ นภาพร นนทการ (นภาพร นนทการ 2516 : 115 - 122) ได้ศึกษาความคิดเห็นของนักศึกษาพยาบาล โรงเรียนพยาบาลรามาชิตี

ที่มีต่อการฝึกภาคปฏิบัติ พบว่า นักศึกษาพยาบาลเห็นว่าการฝึกภาคปฏิบัติมีประโยชน์ ช่วยให้เข้าใจภาคทฤษฎีที่ขึ้น และภาคทฤษฎีก็ช่วยให้ภาคปฏิบัติดีขึ้น ด้านความรู้สึก ในการขึ้นฝึกปฏิบัติงานครั้งแรก นักศึกษารู้สึกไม่สบายใจอย่างมากเมื่อเห็นภาพของผู้ป่วย รู้สึกกลัวว่าตนเองจะทำงานไม่ถูกต้องตามที่เรียนมา ด้านอุปสรรคในการฝึกภาคปฏิบัติพบว่า อุปสรรคที่เกิดจากตัวนักศึกษาคือ ความไม่มั่นใจในความรู้ความสามารถของตนเอง ไม่กล้าแสดงความคิดเห็น เพราะกลัวถูกวิพากษ์วิจารณ์ และกลัวถูกตำหนิ อุปสรรคด้านผู้ป่วยและญาติผู้ป่วย คือ ผู้ป่วยและญาติผู้ป่วยไม่เชื่อความสามารถของนักศึกษา และไม่ให้ความร่วมมือในการรักษาพยาบาล อุปสรรคด้านผู้ร่วมงาน ไม่เป็นกันเอง ไม่เชื่อถือนักศึกษาและไม่ให้ความช่วยเหลือนักศึกษาในการปฏิบัติงาน

สุทธิรัตน์ พิมพ์พงศ์ (สุทธิรัตน์ พิมพ์พงศ์ 2518 : 38) ได้ศึกษาองค์ประกอบที่ส่งผลต่อการเรียนภาคปฏิบัติของนักศึกษาพยาบาล มหาวิทยาลัยมหิดล กลุ่มตัวอย่างเป็นนักศึกษาระดับอนุปริญญา ชั้นปีที่ 1 ปีที่ 2 และปีที่ 3 ของคณะพยาบาลศาสตร์ ศิริราช ผลการศึกษพบว่า องค์ประกอบที่ส่งผลต่อการเรียนภาคปฏิบัติของนักศึกษาพยาบาลคือ ความสนใจและความสามารถในการปรับตัว

จากผลการวิจัยดังกล่าวข้างต้น พอจะสรุปได้ว่าการฝึกภาคปฏิบัติของนักศึกษาพยาบาลนั้น นักศึกษาจะต้องพบกับเหตุการณ์ต่าง ๆ ซึ่งทำให้นักศึกษาปรับตัวไม่ได้จนเกิดความรู้สึกวิตกกังวลขึ้น

สมมติฐานในการศึกษาค้นคว้า

1. การศึกษาความสัมพันธ์

1.1 ระดับมโนภาพแห่งตนของนักศึกษาพยาบาลมีความสัมพันธ์กับ

ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

1.2 ระดับคุณภาพแหล่งต้นของนักศึกษาพยาบาล มีความสัมพันธ์กับความวิตกกังวลในการฝึกปฏิบัติงานบนหอผู้ป่วย

1.3 ระดับความวิตกกังวลในการฝึกปฏิบัติงานบนหอผู้ป่วย มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

2. การศึกษาเปรียบเทียบ

2.1 นักศึกษาพยาบาลในชั้นปีที่สูงกว่าจะมีคุณภาพแหล่งต้นสูงกว่านักศึกษาพยาบาลในชั้นปีที่ต่ำกว่า

2.2 นักศึกษาพยาบาลในชั้นปีที่สูงกว่าจะมีความวิตกกังวลในการฝึกปฏิบัติงานบนหอผู้ป่วยต่ำกว่านักศึกษาพยาบาลในชั้นปีที่ต่ำกว่า

บทที่ 3

วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า

ในการศึกษาวิจัย ผู้วิจัยจะได้ดำเนินการตามขั้นตอน ดังนี้

1. กำหนดกลุ่มตัวอย่าง
2. สร้างเครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูล
3. รวบรวมข้อมูล
4. วิเคราะห์ข้อมูล

กำหนดกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร ประชากรที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ เป็นนักศึกษาพยาบาล ชั้นปีที่ 2 ปีที่ 3 และปีที่ 4 ของโรงเรียนพยาบาลรามาธิบดี ภาควิชาพยาบาลศาสตร์ คณะแพทยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล ประจำปีการศึกษา 2526 มีทั้งหมด 290 คน

กลุ่มตัวอย่าง ในการจัดรวบรวมกลุ่มตัวอย่าง ผู้วิจัยจะสุ่มตัวอย่างด้วยวิธีสุ่มอย่างง่าย (Simple Random Sampling) 3 ระดับชั้น ชั้นละ 60 คน รวม 180 คน ดังแสดงไว้ในตาราง 1

ตาราง 1 แสดงถึงกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษา แยกตามระดับชั้นเรียน

ชั้นปีที่	จำนวนนักศึกษา	สุ่มได้	ร้อยละ
2	99	60	60.6
3	96	60	62.5
4	95	60	63.1
รวม	290	180	62.06

เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูล

1. แบบสอบถามวัดมโนภาพแห่งตน -
2. แบบสอบถามวัดความวิตกกังวลในการฝึกปฏิบัติงานบนหอผู้ป่วย

1. แบบสอบถามวัดมโนภาพแห่งตน (Self Concept)

ผู้วิจัยได้นำแบบสอบถามวัดมโนภาพแห่งตนของ สมชัย ชินะตระกูล (สมชัย ชินะตระกูล 2517) ซึ่งสร้างขึ้นตามแนวความคิดของ ปีแอร์ และแฮริส (Piers and Harris.) กับ กัฟและฮิลบรัน (Gough and Heilbrun) ซึ่งหาค่าความเชื่อมั่น (Reliability) โดยวิธีของ Kuder-Richardson สูตร 20 ได้ค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามเท่ากับ 0.89 นานาปรับปรุงใหม่เพื่อให้เหมาะสมกับนักศึกษาพยาบาล

ลักษณะของแบบสอบถาม เป็นแบบสอบถามมาตราส่วนประเมินค่า (Rating Scale) จำนวน 35 ข้อ มีช่องให้เลือก 5 ช่อง ประกอบด้วยข้อความที่เกี่ยวข้องกับตน 3 ด้านคือ

1. ด้านค่านิยมทางการศึกษา (Academic Value)

จำนวน 12 ข้อ คือข้อ 1, 2, 4, 7, 11, 12, 13, 21, 22, 31, 32, 34

2. ด้านการปรับตัวทางอารมณ์ (Emotional Adjustment)

จำนวน 9 ข้อ คือข้อ 3, 9, 10, 14, 15, 23, 24, 29, 30

3. ด้านความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล (Interpersonal

relationship) จำนวน 14 ข้อ คือข้อ 5, 6, 8, 16, 17, 18, 19, 20, 25, 26, 27, 28, 33, 35

วิธีตอบแบบสอบถาม ให้ผู้ตอบอ่านข้อความในแบบสอบถามแล้วพิจารณาตนเองว่าเป็นเช่นนั้นหรือไม่ มากน้อยเพียงใด ให้ทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องที่กำหนดให้ดังตัวอย่าง

ตัวอย่างแบบสอบถามวัดทัศนคติ

ข้อความ	ไม่จริงเลย	จริงเล็กน้อย	จริงพอประมาณ	จริงค่อนข้างมาก	จริงมากที่สุด
1. ด้านค่านิยมทางการศึกษา (o) ข้าพเจ้าเหมาะสมที่จะมีอาชีพเป็นพยาบาล		✓			
2. ด้านการปรับตัวทางอารมณ์ (o) ข้าพเจ้าเป็นคนร่าเริง			✓		
3. ด้านความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล (o) ข้าพเจ้ามีความสำคัญต่อเพื่อนในชั้นเรียน			✓		

เกณฑ์การตรวจให้คะแนนข้อความที่แสดงว่ามีโนภาพแห่งตนในทางบวก เมื่อ
ผู้ตอบกาเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องกระตามคำตอบดังนี้

ไม่จริงเลย	ให้คะแนน 1
จริงเล็กน้อย	ให้คะแนน 2
จริงพอประมาณ	ให้คะแนน 3
จริงค่อนข้างมาก	ให้คะแนน 4
จริงมากที่สุด	ให้คะแนน 5

ข้อความที่แสดงว่ามีโนภาพแห่งตนในทางลบให้คะแนนตรงกันข้าม คือ

ไม่จริงเลย	ให้คะแนน 5
จริงเล็กน้อย	ให้คะแนน 4
จริงพอประมาณ	ให้คะแนน 3
จริงค่อนข้างมาก	ให้คะแนน 2
จริงมากที่สุด	ให้คะแนน 1

นำแบบสอบถามวัดโนภาพแห่งตนไปลองสอบ (Try out) กับนักศึกษา
พยาบาลปีที่ 3 ของวิทยาลัยพยาบาลสภากาชาดไทย จำนวน 76 คน แล้วนำมาหา
ความเชื่อมั่นของแบบสอบถาม โดยวิธีแอลฟา โคเอฟฟิเชียน (Alpha Coefficient)
ได้ค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถาม เท่ากับ 0.88 ✓

2. แบบสอบถามวัดความวิตกกังวล (Anxiety) ในการฝึกปฏิบัติ
งานบนหอผู้ป่วย ซึ่งเป็นแบบสอบถามที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นเอง

ลักษณะของแบบสอบถามเป็นแบบสอบถามชนิดมาตราส่วนประเมินค่า
(Rating Scale) โดยกำหนดให้ผู้ตอบอ่านข้อความในแต่ละข้อ แล้วพิจารณาว่า
สภาพการจัน ๆ เป็นความจริงที่เกิดขึ้นกับตนเพียงใด เมื่อพิจารณาได้แล้วให้ทำ
เครื่องหมาย ✓ ลงในช่องที่กำหนด ซึ่งแบ่งเป็น 5 ช่อง ดังตัวอย่าง

ตัวอย่างแบบสอบถามวัดความวิตกกังวล

ข้อความ	ไม่ จริงเลย	จริง เล็กน้อย	จริงพอ ประมาณ	จริงค่อนข้าง มาก	จริง มากที่สุด
(๐) ข้าพเจ้านอนไม่ค่อยหลับ ในช่วงฝึกปฏิบัติงาน	✓				
(๐๐) ข้าพเจ้ากลัวว่าผู้ป่วยที่ ข้าพเจ้าดูแลจะมีอาการ หนักขึ้น	✓				
(๐๐๐) เมื่ออยู่ต่อหน้าอาจารย์ ข้าพเจ้าจะทำงานผิด ๆ ถูก ๆ		/			

เกณฑ์การตรวจให้คะแนนข้อความที่มีความหมายทางลบ มีดังนี้

จริงมากที่สุด	ให้คะแนน 5
จริงค่อนข้างมาก	ให้คะแนน 4
จริงพอประมาณ	ให้คะแนน 3
จริงเล็กน้อย	ให้คะแนน 2
ไม่จริงเลย	ให้คะแนน 1

เกณฑ์การตรวจให้คะแนนข้อความที่มีความหมายทางบวก มีดังนี้

จริงมากที่สุด	ให้คะแนน 1
จริงค่อนข้างมาก	ให้คะแนน 2
จริงพอประมาณ	ให้คะแนน 3
จริงเล็กน้อย	ให้คะแนน 4
ไม่จริงเลย	ให้คะแนน 5

การสร้างแบบสอบถาม

1. ศึกษาทฤษฎีเกี่ยวกับความวิตกกังวลและนิยามปฏิบัติการ -
2. สร้างแบบสอบถามแบบปลายเปิด ไปสอบถามนักศึกษาพยาบาล โรงเรียนพยาบาลรามาธิบดี ที่ไม่ใช่เป็นกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 88 คน
3. นำคำตอบที่ได้จากแบบสอบถามปลายเปิดที่มีความถี่สูงในกลุ่ม และศึกษาทฤษฎีเกี่ยวกับความวิตกกังวล และนิยามปฏิบัติการมาสร้างเป็นแบบสอบถามปลายปิดเกี่ยวกับความวิตกกังวล ในการฝึกปฏิบัติงานบนหอผู้ป่วยชั้น 1 ชุก เป็นแบบมาตราส่วนประเมินค่า (Rating Scale)
4. นำแบบสอบถามที่สร้างขึ้นไปหาค่าความเที่ยงตรงเชิงประจักษ์ (Face Validity) โดยให้ผู้เชี่ยวชาญทางการพยาบาลและมีความรู้ทางด้านจิตวิทยา
5. ท่าน หากการตรวจคือ รองศาสตราจารย์ดร. ชุนหวัณน์ ผู้ช่วยศาสตราจารย์พิมพ์สมพงษ์ และผู้ช่วยศาสตราจารย์กมลรัตน์ หล้าสูงษ์
5. หากอาจารย์แนะของแบบสอบถาม โดยนำแบบสอบถามไปแจกให้นักศึกษาพยาบาลวิทยาลัยสหประชาชาติไทย จำนวน 76 คน ตอบ นำแบบสอบถามที่ได้รับคำตอบแล้วมาตรวจให้คะแนนตามเกณฑ์ที่กำหนดให้ รวมคะแนนของแต่ละคนแล้วเรียงลำดับคะแนนจากสูงไปต่ำ ตัดเอา 25% จากคะแนนสูงสุด และต่ำสุดมาวิเคราะห์รายข้อ โดยใช้ t-test แล้วคัดเลือกข้อที่มีความน่าเชื่อถือตั้งแต่ 1.75 ขึ้นไป เอาไว้ได้แบบสอบถามจำนวน 41 ข้อ

6. หาค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถาม โดยนำข้อความที่คัดเลือกไว้มา หาค่าความเชื่อมั่น โดยวิธี Alpha Coefficient ได้ค่าความเชื่อมั่นของ แบบสอบถามเท่ากับ 0.89

7. หาค่าความเที่ยงตรงตามสภาพ (Concurrent Validity) โดยใช้ Known group technique ซึ่งผู้วิจัยได้ดำเนินการดังนี้

7.1 นำแบบสอบถามที่หาค่าอำนาจจำแนกแล้วมาให้นักศึกษาพยาบาล ปีที่ 4 ของคณะพยาบาลศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล จำนวน 66 คน ทำ

7.2 นำแบบสอบถามที่ได้รับคำตอบแล้วมาตรวจให้คะแนน

7.3 นารายชื่อนักศึกษาพยาบาลที่ได้คะแนนอยู่ในระหว่าง Percentile ที่ 75 - 99 และระหว่าง Percentile ที่ 0 - 25 จำนวน 34 คน ให้อาจารย์พยาบาลของคณะพยาบาลศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดลที่ รับผิดชอบในการฝึกปฏิบัติงาน 3 ท่าน คือ ผู้ช่วยศาสตราจารย์พวงเพ็ญ เจริญบุญญารักษ์ อาจารย์वासนา แฉล้มเขตร และอาจารย์นพวรรณ กัมพลาศิริ จัดลำดับว่า นักศึกษา พยาบาลคนไหนมีความวิตกกังวลสูงจนต่ำ แล้วนำมาหาค่าความสัมพันธ์ระหว่างลำดับ ความวิตกกังวลของนักศึกษาพยาบาลที่ได้จากแบบสอบถามกับลำดับความวิตกกังวลของ นักศึกษาพยาบาลที่ได้จากอาจารย์พยาบาล โดยใช้สูตร Spearman Rank Correlation Coefficient ได้ค่าความสัมพันธ์เท่ากับ 0.57 ซึ่งถือว่า แบบสอบถามมีความเที่ยงตรงตามสภาพ

3. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ในการศึกษาครั้งนี้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน กำหนดด้วยคะแนนเฉลี่ยสะสม (G.P.A.)

การรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยดำเนินการเก็บข้อมูลด้วยตนเองที่โรงเรียนพยาบาลรามาธิบดี โดย การแจกแบบสอบถามเป็นชั้นปี ใช้เวลาในการทำแบบสอบถามทั้ง 2 ชุด ประมาณ 25 นาที

การจัดกระทำ ข้อมูล

1. นำแบบสอบถามมาคัดเลือกรับสมบูรณ์ และตรวจให้คะแนน
2. แยกประเภทของแบบสอบถามจากแนกตามตัวแปรต่าง ๆ ที่จะใช้

วิเคราะห์

3. วิเคราะห์ข้อมูลโดยวิธีการทางสถิติ
4. นำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

1. สถิติพื้นฐาน

- 1.1 คะแนนเฉลี่ย (Mean) ใช้สูตร (Ferguson. 1971 45)

$$\bar{X} = \frac{\sum X}{n}$$

เมื่อ $\bar{X}$ แทนค่าเฉลี่ยของคะแนน

$\sum X$ แทนผลรวมของคะแนนทั้งหมด

n แทนจำนวนนักเรียนในกลุ่มตัวอย่าง

- 1.2 ค่าความแปรปรวน (Variance) ใช้สูตร

(Ferguson. 1971 62)

$$S^2 = \frac{n \sum X^2 - (\sum X)^2}{n(n-1)}$$

เมื่อ	s^2	แทนค่าความแปรปรวน
	$\sum X$	แทนผลรวมของคะแนนทั้งหมด
	$\sum X^2$	แทนผลรวมของคะแนนแต่ละตัวยกกำลังสอง
	n	แทนจำนวนคนในกลุ่มตัวอย่าง

2. สถิติสำหรับการวิเคราะห์คุณภาพของเครื่องมือ

2.1 หากค่าอำนาจจำแนกเป็นรายชื่อของแบบสอบถามวัดความวิตกกังวล ใช้สูตร t-test (Edward. 1957 152)

$$t = \frac{\bar{X}_H - \bar{X}_L}{\sqrt{\frac{s_H^2}{n_H} + \frac{s_L^2}{n_L}}}$$

เมื่อ	t	แทนค่าความแตกต่างระหว่างกลุ่มตัวอย่าง 2 กลุ่ม
	$\bar{X}_H, \bar{X}_L$	แทนคะแนนเฉลี่ยรายชื่อของกลุ่มสูงและกลุ่มต่ำ
	s_H^2, s_L^2	แทนความแปรปรวนรายชื่อของคะแนนในกลุ่มสูงและกลุ่มต่ำ
	n_H, n_L	แทนจำนวนนักศึกษายาบาลในกลุ่มสูงและกลุ่มต่ำ

2.2 หากหาความเชื่อมั่นของแบบสอบถามมโนภาพแห่งตนและแบบ

สอบถามวัดความวิตกกังวลในการฝึกปฏิบัติงานบนหอผู้ป่วย โดยใช้ Alpha

Coefficient (Cronbach. 1970 . 161)

$$L = \frac{n}{n-1} \left[1 - \frac{\sum s_1^2}{s^2} \right]$$

เมื่อ L แทน สัมประสิทธิ์ของความเชื่อมั่นของแบบสอบถาม
ทั้งฉบับ

n แทน จำนวนข้อของแบบสอบถามทั้งฉบับ

$S^2_{\perp}$ แทน ความแปรปรวนของคะแนนแต่ละข้อ

$S^2_{t_1}$ แทน ความแปรปรวนของคะแนนรวม

2.3 ทดสอบความเที่ยงตรงตามสภาพ (Concurrent Validity)

ใช้สูตร Spearman Rank Correlation Coefficient (Cronbach.
1970 : 129)

$$Q = 1 - \frac{6 \sum D^2}{n(n-1)}$$

เมื่อ D แทน ผลต่างของอันดับที่ของข้อมูลแต่ละคู่

n แทน จำนวนนักศึกษาพยาบาล

2.4 ทดสอบนัยสำคัญของ ρ ใช้สูตร (วิเชียร เกตุสิงห์

2521 : 39)

$$t = \frac{\rho \sqrt{n-2}}{\sqrt{1-\rho^2}}$$

เมื่อ n แทน จำนวนคนในกลุ่มตัวอย่าง

ρ แทน ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์

$$df = n - 2$$

2.5 หาค่าเปอร์เซนไทล์ (Percentile) ใช้สูตร (ล้วน

สายยศ 2522 : 81)

$$P_x = L_o + \frac{(nX/100 - F_c)_1}{f_p}$$

เมื่อ P_x จุดคะแนนของเปอร์เซนไทล์ที่ x

L_o เป็น Lower limit ที่เปอร์เซนไทล์ตกอยู่ในชั้นคะแนนนั้น

n เป็นจำนวนคน

F_c เป็นความถี่สะสมก่อนถึงชั้นคะแนนที่ P_x ตกอยู่

f_p เป็นความถี่ของชั้นคะแนนที่ P_x ตกอยู่

1 เป็นอันตรภาคในชั้นหนึ่ง ๆ

3. สถิติสำหรับการวิเคราะห์สมมติฐาน

3.1 หาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ (Correlation Coefficient)

ระหว่างมโนภาพแห่งตนกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และความวิตกกังวลในการฝึกปฏิบัติงานกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และมโนภาพแห่งตนกับความวิตกกังวลในการฝึกปฏิบัติงาน โดยใช้สูตร Pearson's Product Moment Correlation Coefficient (Cronbach. 1970 : 134)

$$r_{xy} = \frac{n \sum XY - \sum X \sum Y}{\sqrt{[n \sum X^2 - (\sum X)^2] [n \sum Y^2 - (\sum Y)^2]}}$$

เมื่อ r_{xy} แทน ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์

$\sum XY$ แทน ผลรวมของผลคูณของคะแนน 2 ชุด

$\sum X, \sum Y$ แทน ผลรวมของคะแนนแต่ละชุด

$\sum X^2, \sum Y^2$ แทน ผลรวมกำลังสองของคะแนนแต่ละชุด

n แทน จำนวนคนในกลุ่มตัวอย่าง

3.2 ทดสอบนัยสำคัญของค่าสหสัมพันธ์จากสูตร (Gullford.

1965 219)

$$t = r \sqrt{\frac{n-2}{1-r^2}}$$

เมื่อ n แทน จำนวนคนในกลุ่มตัวอย่าง

r แทน ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์

3.3 สมการพยากรณ์ (Simple Regression Equation)

เนื่องจากผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนพยากรณ์จากมโนภาพแห่งตนและความวิตกกังวล

ดังนั้นสมการพยากรณ์จึงมี 2 สมการ คือ

3.3.1 สมการพยากรณ์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนโดยทำนายจากมโนภาพแห่งตน ใช้สูตร (วิเชียร เกตุสิงห์ 2521 : 48)

$$\hat{Y} = a + bx_1$$

- เมื่อ $\tilde{Y}$ แทน ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
 x_1 แทน มโนภาพแห่งตน
 a แทน ค่าคงที่ในสมการ
 b แทน น้ำหนักของตัวพยากรณ์ (มโนภาพแห่งตน)

3.3.2 สมการพยากรณ์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนโดยทำนาย

จากความวิตกกังวลในการฝึกปฏิบัติงาน (วิเชียร เกตุสิงห์ 2521 : 48

$$\tilde{Y} = a + bx_2$$

- เมื่อ $\tilde{Y}$ แทน ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
 x_2 แทน ความวิตกกังวลในการฝึกปฏิบัติงาน
 a แทน ค่าคงที่ในสมการ
 b แทน น้ำหนักของตัวพยากรณ์

3.4 หาค่าคงที่ในสมการ (a) จากสูตร (วิเชียร เกตุสิงห์

2521 : 49)

$$a = \bar{Y} - b\bar{X}$$

- เมื่อ $\bar{Y}$ และ $\bar{X}$ แทนค่าเฉลี่ยของ Y และ X

3.5 หาค่าน้ำหนักของตัวพยากรณ์ (b) จากสูตร (วิเชียร เกตุสิงห์

2521 : 49)

$$b = r_{xy} \frac{S_y}{S_x}$$

เมื่อ r_{xy} แทน ค่าสหสัมพันธ์

S_y แทน ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนน Y

S_x แทน ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนน X

3.6 หาความคลาดเคลื่อนมาตรฐานในการพยากรณ์ โดยใช้สูตร
(วิเชียร เกตุสิงห์ 2521 : 50)

$$S_{yx} = S_y \sqrt{1 - r^2}$$

เมื่อ S_{yx} แทน ความคลาดเคลื่อนมาตรฐานจากการพยากรณ์

S_y แทน ความเบี่ยงเบนมาตรฐานของตัวเกณฑ์

r แทน ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์

3.7 ทดสอบหาค่าความแตกต่างระหว่างคะแนนเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่าง
3 กลุ่ม คือหาความแตกต่างของมโนภาพแห่งตนและความวิตกกังวลในทางฝึกปฏิบัติงาน
ของนักศึกษาพยาบาล ชั้นปีที่ 2 ปีที่ 3 และปีที่ 4 ใช้สูตร Analysis of
Variance (ANOVA) (Lindquist. 1956 317)

$$F = \frac{MS_b}{MS_w}$$

เมื่อ $df\ 1 = k - 1$, $df\ 2 = n - k$

MS_b คือ ความแปรปรวนระหว่างกลุ่ม

MS_w คือ ค่าความแปรปรวนภายในกลุ่ม

3.8 ถ้าพบว่าตัวแปรที่ทำการทดสอบแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ จะทำการทดสอบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยเป็นรายคู่ โดยใช้สูตร S-Method ของ Scheffé (Edward. 1968 : 150)

$$d = \sqrt{(k-1)F_{v_1, v_2} MS_w \frac{1}{n_j}}, \quad D = \bar{X}_1 - \bar{X}_j$$

เมื่อ F	แทน ค่าวิกฤตจากตาราง
v_1	แทน k - 1
v_2	แทน n - k
k	แทน จำนวนของกลุ่มตัวอย่าง
n_j	แทน ขนาดของกลุ่มตัวอย่าง

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

เพื่อความสะดวกในการเสนอตารางและการแปลความหมายของการวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยได้ใช้สัญลักษณ์ดังต่อไปนี้

n	แทน จำนวนคนในกลุ่มตัวอย่าง
X	แทน ค่าคะแนนเฉลี่ย
SS	แทน Sum of Square
MS	แทน Mean Square
df	แทน degree of freedom
r	แทน ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์
F	แทน ค่าที่จะใช้พิจารณา ใน F-distribution
t	แทน ค่าที่จะใช้พิจารณา ใน t-distribution

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้เสนอแยกข้อมูล ดังนี้

1. วิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างระดับโนภาพแห่งตนของนักศึกษาพยาบาล กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
2. วิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างระดับโนภาพแห่งตนกับความวิตกกังวลในการฝึกปฏิบัติงานบนหอผู้ป่วย
3. วิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างระดับความวิตกกังวลในการฝึกปฏิบัติงานบนหอผู้ป่วยกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

4. เปรียบเทียบบโนภาพแห่งตนของนักศึกษาพยาบาลในชั้นปีที่ 2, 3

และ 4

5. เปรียบเทียบความวิตกกังวลในการฝึกปฏิบัติงานบนหอผู้ป่วยของนักศึกษาพยาบาลในชั้นปีที่ 2, 3 และ 4

1. วิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างระดับบโนภาพแห่งตนของนักศึกษาพยาบาลกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ผลการวิเคราะห์ข้อมูลได้แสดงไว้ในตาราง 2 ดังนี้

ตาราง 2 ความสัมพันธ์ระหว่างบโนภาพแห่งตนระดับสูงและระดับต่ำของนักศึกษาพยาบาลปีที่ 2, 3 และ 4 กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

ชั้นปีที่	จำนวน นักศึกษา	r บโนภาพแห่งตนระดับ สูงกับผลสัมฤทธิ์	t	r บโนภาพแห่งตนระดับ ต่ำกับผลสัมฤทธิ์	t
2	60	-0.3456	1.3511	-0.0052	0.0182
3	60	-0.1508	0.6067	-0.0705	0.2533
4	60	-0.1871	0.7245	-0.0200	0.0700

จากตาราง 2 แสดงว่าบโนภาพแห่งตนระดับสูงและระดับต่ำของนักศึกษาพยาบาล ปีที่ 2, 3 และ 4 มีความสัมพันธ์ทางลบกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

2. ความสัมพันธ์ระหว่างระดับโนภาพแห่งตนกับความวิตกกังวลในการฝึกปฏิบัติงานบนหอผู้ป่วย ผลการวิเคราะห์ข้อมูลได้แสดงไว้ในตาราง 3 ดังนี้

ตาราง-3 ความสัมพันธ์ระหว่างมโนภาพแห่งตนระดับสูงและระดับต่ำของนักศึกษาพยาบาลกับความวิตกกังวลในการฝึกปฏิบัติงานบนหอผู้ป่วย

ชั้นปีที่	จำนวน	r	t	r	t
	นักศึกษา	มโนภาพแห่งตนระดับสูง กับความวิตกกังวล		มโนภาพแห่งตนระดับต่ำ กับความวิตกกังวล	
2	60	- 0.1289	0.4909	- 0.2728	1.0125
3	60	- 0.0431	0.1601	- 0.1624	0.5851
4	60	- 0.4069	1.6813	- 0.1906	0.6776

จากตาราง 3 แสดงว่ามโนภาพแห่งตนระดับสูงและระดับต่ำของนักศึกษาพยาบาลปีที่ 2, 3 และ 4 มีความสัมพันธ์ทางลบกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

3. ความสัมพันธ์ระหว่างระดับความวิตกกังวลในการฝึกปฏิบัติงานบนหอผู้ป่วย กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ผลการวิเคราะห์ข้อมูลได้แสดงไว้ในตาราง 4 ดังนี้

ตาราง 4 ความสัมพันธ์ระหว่างความวิตกกังวลในการฝึกปฏิบัติงานบนหอผู้ป่วยระดับสูงและระดับต่ำของนักศึกษาพยาบาล ชั้นปีที่ 2, 3 และ 4 กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

ชั้นปีที่	จำนวน นักศึกษา	r ความวิตกกังวลระดับ สูงกับผลสัมฤทธิ์	t	r ความวิตกกังวลระดับ ต่ำกับผลสัมฤทธิ์	t
2	60	- 0.0052	0.0196	- 0.3585	1.3974
3	60	- 0.4398	1.8333	- 0.1029	0.3632
4	60	- 0.1089	0.4136	- 0.0166	0.0729

จากตาราง 4 แสดงว่าความวิตกกังวลในการฝึกปฏิบัติงานบนหอผู้ป่วยระดับสูงและระดับต่ำของนักศึกษาพยาบาลปีที่ 2, 3 และ 4 มีความสัมพันธ์ทางลบกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนอย่างไร้นัยสำคัญทางสถิติ

4. เปรียบเทียบมโนภาพแห่งตนของนักศึกษาพยาบาลในชั้นปีที่ 2, 3 และ 4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลได้แสดงไว้ในตาราง 5 ดังนี้

ตาราง 5 วิเคราะห์ความแปรปรวนของมโนภาพแห่งตน ระหว่างนักศึกษาพยาบาลในชั้นปีที่ 2, 3 และ 4

แหล่งตัวแปร	SS	df	MS	F
ระหว่างกลุ่ม	1576.94	2	788.47	4.11 [*]
ภายในกลุ่ม	33976.97	177	191.96	
รวม				

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 --

จากตาราง 5 แสดงว่านักศึกษาพยาบาล ชั้นปีที่ 2, 3 และ 4 มีมโนภาพแห่งตนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

เมื่อต้องการทราบว่าระหว่างนักศึกษาพยาบาลปี 2, 3 และ 4 ชั้นปีใดมีมโนภาพแห่งตนแตกต่างกันบ้าง จึงทำการทดสอบเป็นรายคู่ โดยใช้วิธีของ Scheffé ผลปรากฏในตาราง 6

ตาราง 6 การเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างมโนภาพแห่งตนของนักศึกษา
พยาบาล ชั้นปีที่ 2, 3 และ 4

ชั้นปี	$\bar{X}$	ปี 2	ปี 3	ปี 4
		119.45	120.37	126.12
2	119.45	-	0.36	2.64*
3	120.37		-	2.27
4	126.12			-

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 6 แสดงว่ามโนภาพแห่งตนของนักศึกษาพยาบาลชั้นปีที่ 4 แตกต่างจากนักศึกษาพยาบาลปีที่ 2 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนมโนภาพแห่งตนของนักศึกษาพยาบาลปีที่ 3 แตกต่างจากนักศึกษาพยาบาลปี 2 และ ปี 4 อย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

5. เปรียบเทียบความวิตกกังวลในการฝึกปฏิบัติงานบนหอผู้ป่วยของนักศึกษาพยาบาล ในชั้นปีที่ 2 , 3 และ 4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลได้แสดงไว้ในตาราง 7 ดังนี้

ตาราง 7 วิเคราะห์ความแปรปรวนของความวิตกกังวลในการฝึกปฏิบัติงานบนหอผู้ป่วยของนักศึกษาพยาบาลในชั้นปีที่ 2 ปีที่ 3 และปีที่ 4

แหล่งตัวแปร	SS	df	MS	F
ระหว่างกลุ่ม	4933.88	2	2466.94	10.66**
ภายในกลุ่ม	40962.7	177	231.43	
รวม	51397.29	179		

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตาราง 7 แสดงว่านักศึกษาพยาบาลชั้นปีที่ 2 ปีที่ 3 และปีที่ 4 มีความวิตกกังวลในการฝึกปฏิบัติงานบนหอผู้ป่วยแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

เพื่อต้องการทราบว่าระหว่างนักศึกษาพยาบาลปีที่ 2 , 3 และ 4 ชั้นปีใดมีความวิตกกังวลในการฝึกปฏิบัติงานบนหอผู้ป่วยแตกต่างกันบ้าง จึงทำการทดสอบเป็นรายคู่ โดยวิธีของ Scheffe ผลปรากฏในตาราง 8

ตาราง 8 การเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างความวิตกกังวลในการฝึกปฏิบัติงานบนหอผู้ป่วยของนักศึกษาพยาบาล ชั้นปีที่ 2, 3 และ 4

ชั้นปีที่	$\bar{X}$	ปี 2	ปี 3	ปี 4
		108.65	102.32	95.6
2	108.65	-	2.28	4.69 ^{**}
3	102.32		-	2.42
4	95.6			-

^{**} มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตาราง 8 แสดงว่าความวิตกกังวลในการฝึกปฏิบัติงานบนหอผู้ป่วยของนักศึกษาพยาบาลชั้นปีที่ 4 แตกต่างจากนักศึกษาพยาบาลปีที่ 2 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ส่วนความวิตกกังวลในการฝึกปฏิบัติงานบนหอผู้ป่วยของนักศึกษาพยาบาล ปี 3 แตกต่างจากนักศึกษาพยาบาลปี 2 และปี 4 อย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

บทที่ 5

สรุปผล กิปรายผล และข้อเสนอแนะ

ความมุ่งหมายของการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้มีความมุ่งหมายที่จะศึกษา มโนภาพแห่งตน ความวิตกกังวล ในการฝึกปฏิบัติงานบนหอผู้ป่วย และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนว่าจะมีความสัมพันธ์กันหรือไม่และอย่างไรและยังต้องการเปรียบเทียบมโนภาพแห่งตน และความวิตกกังวล ในการฝึกปฏิบัติงานบนหอผู้ป่วยของนักศึกษาพยาบาลในชั้นปีที่ 2, 3 และ 4 ด้วย

สมมติฐานในการศึกษาครั้งนี้ว่า

1. การศึกษาความสัมพันธ์

1.1 ระดับมโนภาพแห่งตนของนักศึกษาพยาบาลมีความสัมพันธ์กับ
ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

1.2 ระดับมโนภาพแห่งตนของนักศึกษาพยาบาลมีความสัมพันธ์กับ
ความวิตกกังวลในการฝึกปฏิบัติงานบนหอผู้ป่วย

1.3 ระดับความวิตกกังวลในการฝึกปฏิบัติงานบนหอผู้ป่วย มีความ
สัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

2. การศึกษาเปรียบเทียบ

2.1 นักศึกษาพยาบาลในชั้นปีที่สูงกว่าจะมีมโนภาพแห่งตนสูงกว่า
นักศึกษาพยาบาลในชั้นปีที่ต่ำกว่า

2.2 นักศึกษาพยาบาลในชั้นปีที่สูงกว่าจะมีความวิตกกังวลในการฝึก
ปฏิบัติงานบนหอผู้ป่วยต่ำกว่านักศึกษาพยาบาลในชั้นปีที่ต่ำกว่า

ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้เป็นนักศึกษาพยาบาลชั้นปีที่ 2, 3 และ 4 ของโรงเรียนพยาบาลรามาธิบดี ภาควิชาพยาบาลศาสตร์ คณะแพทยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล ประจำปีการศึกษา 2526 มีทั้งหมด 290 คน

กลุ่มตัวอย่าง

ในการจัดรวบรวมกลุ่มตัวอย่าง ผู้วิจัยจะสุ่มตัวอย่างด้วยวิธีสุ่มอย่างง่าย (Simple Random Sampling) 3 ระดับชั้น ๆ ละ 60 คน รวม 180 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูล

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลประกอบด้วยแบบสอบถาม 2 ฉบับ

1. แบบสอบถามวัดมโนภาพแห่งตน ซึ่งผู้วิจัยได้นำแบบสอบถามวัดมโนภาพแห่งตนของ สมชัย ชินะตระกูล ที่สร้างขึ้นตามแนวคิดของ ปีแอร์ และแฮริส (Piers and Harris) กับ กัฟและเฮิลบรัน (Gough and Heilbrun) มาปรับปรุงใหม่ ได้ข้อสอบถามจำนวน 35 ข้อ ซึ่งประกอบด้วยข้อความที่เกี่ยวกับตน 3 ด้าน คือ

1.1 ด้านค่านิยมทางการศึกษา (Academic Value)

จำนวน 12 ข้อ

1.2 ด้านการปรับตัวทางอารมณ์ (Emotional Adjustment)

จำนวน 9 ข้อ

1.3 ด้านความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล (Interpersonal

relationship) จำนวน 14 ข้อ

2. แบบสอบถามวัดความวิตกกังวลในการฝึกปฏิบัติงานบนหอผู้ป่วย ซึ่งเป็นแบบสอบถามที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นเองมีข้อสอบถามจำนวน 41 ข้อ

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. ตรวจสอบให้คะแนนแบบสอบถามมโนภาพแห่งตนและแบบสอบถามความวิตกกังวลในการฝึกปฏิบัติงานบนหอผู้ป่วย
2. แบ่งระดับมโนภาพแห่งตนออกเป็นระดับสูงและระดับต่ำกับแบ่งระดับความวิตกกังวลในการฝึกปฏิบัติงานบนหอผู้ป่วยเป็น 2 ระดับ คือ ระดับสูงและระดับต่ำ โดยใช้สูตร Percentile
3. วิเคราะห์สถิติพื้นฐาน ได้แก่ คะแนนเฉลี่ย ($\bar{X}$) ความแปรปรวน (S^2)
4. วิเคราะห์สหสัมพันธ์ระหว่างมโนภาพแห่งตนระดับสูงและระดับต่ำ ความวิตกกังวลในการฝึกปฏิบัติงานบนหอผู้ป่วย ระดับสูงและระดับต่ำ และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน โดยใช้ Pearson Product Moment Correlation Coefficient และทดสอบความมีนัยสำคัญ โดยใช้ t-test
5. วิเคราะห์ความแตกต่างของมโนภาพแห่งตน และความวิตกกังวลในการฝึกปฏิบัติงานบนหอผู้ป่วยของนักศึกษาพยาบาลชั้นปีที่ 2, 3 และ 4 โดยใช้ F-test
6. ทดสอบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยเป็นรายคู่เมื่อพบว่าคะแนนเฉลี่ยของตัวแปรที่ทดสอบแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติโดยใช้วิธีของ Scheffé

สรุปผลการศึกษาค้นคว้า

1. การศึกษาความสัมพันธ์
 - 1.1 มโนภาพแห่งตนของนักศึกษาพยาบาลในระดับสูงและระดับต่ำ มีความสัมพันธ์ทางลบกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ หมายความว่า ถ้านักศึกษาพยาบาลมีมโนภาพแห่งตนสูงจะมีแนวโน้มผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ และนักศึกษาพยาบาลที่มีมโนภาพแห่งตนต่ำจะมีแนวโน้มผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง

1.2 มีโนภาพแห่งตนของนักศึกษาพยาบาลในระดับสูงและระดับต่ำ มีความสัมพันธ์ทางลบกับความวิตกกังวลในการฝึกปฏิบัติงานบนหอผู้ป่วยอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ หมายความว่า นักศึกษาพยาบาลที่มีมีโนภาพแห่งตนสูงจะมีแนวโน้มความวิตกกังวลในการฝึกปฏิบัติงานบนหอผู้ป่วยต่ำ และนักศึกษาพยาบาลที่มีมีโนภาพแห่งตนต่ำ จะมีแนวโน้มความวิตกกังวลในการฝึกปฏิบัติงานบนหอผู้ป่วยสูง

1.3 ความวิตกกังวลในการฝึกปฏิบัติงานบนหอผู้ป่วยในระดับสูงและระดับต่ำมีความสัมพันธ์ทางลบกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ หมายความว่า นักศึกษาพยาบาลที่มีความวิตกกังวลในการฝึกปฏิบัติงานบนหอผู้ป่วยสูง จะมีแนวโน้มผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ และนักศึกษาพยาบาลที่มีความวิตกกังวลในการฝึกปฏิบัติงานบนหอผู้ป่วยต่ำ จะมีแนวโน้มผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง

2 การศึกษาเปรียบเทียบ

2.1 นักศึกษาพยาบาลปี 2, 3 และ 4 มีมีโนภาพแห่งตนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และเมื่อทดสอบความแตกต่างเป็นรายคู่พบว่า นักศึกษาพยาบาลปี 2 และ 4 มีมีโนภาพแห่งตนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แต่นักศึกษาพยาบาลปี 3 มีมีโนภาพแห่งตนแตกต่างจากนักศึกษาพยาบาลปี 4 และ 2 อย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ หมายความว่า นักศึกษาพยาบาลปี 4 มีมีโนภาพแห่งตนสูงกว่านักศึกษาพยาบาลปี 2 ส่วนนักศึกษาพยาบาลปี 3 มีมีโนภาพแห่งตนใกล้เคียงกับนักศึกษาพยาบาลปี 2 และ 4

2.2 นักศึกษาพยาบาลปี 2, 3 และ 4 มีความวิตกกังวลในการฝึกปฏิบัติงานบนหอผู้ป่วยแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และเมื่อทดสอบความแตกต่างเป็นรายคู่ พบว่านักศึกษาพยาบาลปี 2 และ 4 มีความวิตกกังวลในการฝึกปฏิบัติงานบนหอผู้ป่วยแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แต่นักศึกษาพยาบาลปี 3 มีความวิตกกังวลในการฝึกปฏิบัติงานบนหอผู้ป่วยแตกต่างจากนักศึกษาพยาบาลปี 4 และ 2 อย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ หมายความว่า นักศึกษาพยาบาลปี 4 มีความ

วิตกกังวลในการฝึกปฏิบัติงานบนหอผู้ป่วยต่ำกว่านักศึกษาพยาบาลปี 2 ส่วนนักศึกษาพยาบาลปี 3 มีความวิตกกังวลในการฝึกปฏิบัติงานบนหอผู้ป่วยใกล้เคียงกับนักศึกษาพยาบาลปี 2 และ 4

อภิปรายผลการวิจัย

1. การศึกษาความสัมพันธ์

1.1 วิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างระดับโมโนภาพแห่งตนของนักศึกษาพยาบาลปี 2, 3 และ 4 กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน การศึกษาค้นคว้าพบว่า โมโนภาพแห่งตนของนักศึกษาพยาบาลในระดับสูง และระดับต่ำมีความสัมพันธ์ทางลบกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ จึงไม่เป็นไปตามสมมติฐานการวิจัยที่ตั้งไว้ ผลการวิจัยนี้ขัดแย้งกับผลการวิจัยของ เนลส์ (Nails. 1971 138-A) โคโมริตา (Komorita. 1972 6809-A) เพอร์เกย์ (Purkey. 1972 150) รัชกี แอบโด (Roushdy Abdo. 1978 3471-A) และ สมชัย ชินะตระกูล (สมชัย ชินะตระกูล 2517 : 22) ที่พบว่า โมโนภาพแห่งตนสัมพันธ์ทางบวกกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน แต่สอดคล้องกับผลการวิจัยของ บังอร เสตนนท์ (บังอร เสตนนท์ 2512 : 62) ที่พบว่า การยอมรับตนเองสัมพันธ์ทางลบกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ซึ่งผู้วิจัยให้เหตุผลว่าอาจจะเนื่องจากการแบ่งกลุ่มของคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระดับสูงและระดับต่ำไม่แตกต่างกันอย่างชัดเจน ซึ่งทำให้สรุปผลการวิจัยไม่ได้ สำหรับการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยคิดว่าอาจจะเนื่องจากการอ่อนน้อมถ่อมตนของนักศึกษาพยาบาล ซึ่งทางสถาบันวิจัยทางสังคมศาสตร์ของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยได้ศึกษาพบว่า นิสัยการอ่อนน้อมถ่อมตนเป็นลักษณะอย่างหนึ่งของคนไทยที่ได้รับการอบรมจากครอบครัว (จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย 2516 : 16) และ บุญหา วชิระศักดิ์มงคล (บุญหา วชิระศักดิ์มงคล 2516 : 16) ได้ศึกษาความสัมพันธ์และเปรียบเทียบความเกรงใจ การรักษาน้ำ และแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของนักเรียนไทยเชื้อสายไทยกับนักเรียนเชื้อสายจีน พบว่าทั้งนักเรียนไทยเชื้อสายไทยและนักเรียนไทยเชื้อสายจีน เพศหญิง จะมีความเกรงใจสูงกว่าเพศชาย ผู้วิจัยให้ข้อคิดเห็นว่า ในสังคมไทยมักจะอบรมเลี้ยงดูบุตรหลาน

โดยเฉพาะที่เป็นเพศหญิงให้เป็นคนเรียบร้อย สงบเสงี่ยม อ่อนน้อม และต้องประพฤติตนให้อยู่ในกรอบของขนบธรรมเนียมประเพณีอยู่เสมอให้นักศึกษาพยาบาล ซึ่งเป็นหญิงล้วน ได้รับการอบรมลักษณะดังกล่าวมา ประกอบกับเมื่อขึ้นฝึกปฏิบัติงานบนหอผู้ป่วย นักศึกษาจะต้องพยายามปรับตัว และสร้างสัมพันธภาพกับอาจารย์ประจำตึก พยาบาลประจำการ ผู้ช่วยพยาบาล เจ้าหน้าที่อื่น ๆ ตลอดจนผู้ป่วยและญาติของผู้ป่วย ดังที่ สุทธิรัตน์ พิมพ์พงศ์ (สุทธิรัตน์ พิมพ์พงศ์ 2518 : 38) ได้ศึกษาพบว่า องค์ประกอบที่ส่งผลต่อการเรียนภาคปฏิบัติของนักศึกษาพยาบาลคือ ความสนใจ และความสามารถในการปรับตัว ซึ่งลักษณะของการอ่อนน้อมถ่อมตนจะเป็นลักษณะหนึ่งที่จะทำให้ นักศึกษาพยาบาลมีสัมพันธภาพที่ดีกับบุคคลดังกล่าวได้ จากการศึกษาของ กรรณิการ์ ภูประเสริฐ (กรรณิการ์ ภูประเสริฐ 2518 : 47) ศึกษาเรื่องมโนภาพแห่งตนของเยาวชนที่ศึกษาในโรงเรียนพุทธศาสนาวันอาทิตย์ พบว่า มโนภาพแห่งตนของเยาวชนที่ศึกษาในโรงเรียนพุทธศาสนาวันอาทิตย์ต่ำกว่าเยาวชนที่ไม่ได้ศึกษาผู้วิจัยกล่าวว่า เพราะเยาวชนที่ศึกษาในโรงเรียนพุทธศาสนาวันอาทิตย์ ได้รับอิทธิพลจากการประพฤติ การปฏิบัติตนอยู่ในระเบียบแบบแผน ไม่ว่าจะเป็นการลุก ยืน เดิน นั่ง ก็ต้องสงบเสงี่ยม อ่อนน้อม จึงเป็นผลให้การที่จะแสดงความรู้สึก ความคิดเห็น ไม่ได้เต็มที่จึงทำให้ผลของมโนภาพแห่งตนต่ำ ซึ่งลักษณะการสงบเสงี่ยม และอ่อนน้อมถ่อมตนนั้นเป็นลักษณะที่นักศึกษาพยาบาลได้รับการอบรมมาดังกล่าวแล้ว จึงทำให้คะแนนของมโนภาพแห่งตนของนักศึกษาพยาบาลไม่สูงเท่าที่เป็นจริงเช่นกัน จึงทำให้การวิจัยครั้งนี้พบว่ามโนภาพแห่งตนระดับสูงและระดับต่ำของนักศึกษาพยาบาลปี 2, 3 และ 4 มีความสัมพันธ์ทางลบกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน อย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ดังนั้น จึงไม่สามารถสร้างสมการพยากรณ์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน โดยทำนายจากมโนภาพแห่งตนได้

1.2 วิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างระดับมโนภาพแห่งตนของนักศึกษาพยาบาลปี 2, 3 และ 4 กับความวิตกกังวลในการฝึกปฏิบัติงานบนหอผู้ป่วย การศึกษาครั้งนี้พบว่ามโนภาพแห่งตนของนักศึกษาพยาบาลปี 2, 3 และ 4 ในระดับสูงและระดับต่ำมีความสัมพันธ์ทางลบกับความวิตกกังวลในการฝึกปฏิบัติงานบนหอผู้ป่วยอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ จึงเป็นไปตามสมมติฐานการวิจัยที่ตั้งไว้ ผลการวิจัยครั้งนี้สอดคล้องกับการศึกษาของ จำรัส บุญญานันต์ (จำรัส บุญญานันต์ 2515 : 46) คูเปอร์สมิท (จินตนา

เพียรพิจิตร 2524 : 74 อ้างอิงมาจาก Coopersmith.) ที่ศึกษาพบว่า มโนภาพ
 แห่งตนสูงจะมีความวิตกกังวลต่ำ ดังที่ได้กล่าวไว้ในข้อ 1.1 แล้วว่า เนื่องจากนิสัยการ
 อ่อนน้อมถ่อมตนของนักศึกษาพยาบาล ซึ่งทางสถาบันวิจัยทางสังคมศาสตร์ของจุฬาลงกรณ์
 มหาวิทยาลัยได้ศึกษาพบว่า นิสัยการอ่อนน้อมถ่อมตนเป็นลักษณะอย่างหนึ่งของคนไทยที่ได้
 รับการอบรมมาจากครอบครัว (จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย 2516 : 16) และ บุนหา
 วชิระศักดิ์มิ่งคล (บุนหา วชิระศักดิ์มิ่งคล 2516 : 16) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ และ
 เปรียบเทียบความเกรงใจ การรักษาน้ำ และแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของนักเรียนไทยเชื้อสาย
 ไทย กับนักเรียนไทยเชื้อสายจีนพบว่าทั้งนักเรียนไทยเชื้อสายไทยและนักเรียนไทยเชื้อสาย
 จีนเพศหญิงจะมีความเกรงใจสูงกว่าเพศชาย ผู้วิจัยให้ข้อคิดเห็นว่าในสังคมไทยมักจะอบรม
 เลี้ยงดูบุตรหลานโดยเฉพาะที่เป็นเพศหญิงให้เป็นคนเรียบร้อย สงบเสงี่ยม อ่อนน้อม และ
 ต้องประพฤติตนให้อยู่ในกรอบของขนบธรรมเนียมประเพณีอยู่เสมอ ทำให้ นักศึกษาพยาบาล
 ซึ่งเป็นหญิงล้วนได้รับการอบรมลักษณะดังกล่าวมา ประกอบกับเมื่อขึ้นฝึกปฏิบัติงานบนหอผู้ป่วย
 นักศึกษาจะต้องพยายามปรับตัวและสร้างสัมพันธภาพกับอาจารย์ประจำคลินิกพยาบาลประจำการ
 ผู้ช่วยพยาบาล เจ้าหน้าที่อื่น ๆ ตลอดจนผู้ป่วยและญาติของผู้ป่วย ดังที่ สุทธิรัตน์ พิมพ์พงศ์
 (สุทธิรัตน์ พิมพ์พงศ์ 2518 : 38) ได้ศึกษาพบว่า องค์ประกอบที่ส่งผลกระทบต่อ การเรียน
 ภาควิชาปฏิบัติของนักศึกษาพยาบาลคือ ความสนใจ และความสามารถในการปรับตัวซึ่งลักษณะ
 ของการอ่อนน้อมถ่อมตนจะเป็นลักษณะหนึ่งที่จะทำให้ นักศึกษาพยาบาลมีสัมพันธภาพที่ดีกับ
 บุคคลดังกล่าวได้จากการศึกษาของ กรรณิการ์ ภูประเสริฐ (กรรณิการ์ ภูประเสริฐ
 2518 : 47) ศึกษาเรื่องมโนภาพแห่งตนของเยาวชนที่ศึกษาในโรงเรียนพุทธศาสนา
 วันอาทิตย์ พบว่ามโนภาพแห่งตนของเยาวชนที่ศึกษาในโรงเรียนพุทธศาสนาวันอาทิตย์
 ต่ำกว่าเยาวชนที่ไม่ได้ศึกษา ผู้วิจัยกล่าวว่าเพราะเยาวชนที่ศึกษาในโรงเรียนพุทธศาสนา
 วันอาทิตย์ ได้รับอิทธิพลจากการประพฤติ การปฏิบัติตนอยู่ในระเบียบแบบแผน ไม่ว่าจะเป็น
 เป็นการลุก ยืน เดิน นั่ง ก็ต้องสงบเสงี่ยมอ่อนน้อม จึงเป็นผลให้การที่จะแสดงความรู้สึก
 ความคิดเห็น ไม่ได้เต็มที่จึงทำให้ผลของมโนภาพแห่งตนต่ำ ซึ่งลักษณะการอ่อนน้อมถ่อมตน
 นั้นเป็นลักษณะที่นักศึกษาพยาบาลได้รับการอบรมมาดังกล่าวแล้ว จึงทำให้คะแนนของมโนภาพ
 แห่งตนของนักศึกษาพยาบาลไม่สูงเท่าที่เป็นจริงเช่นกัน จึงทำให้การวิจัยครั้งนี้พบว่ามโนภาพ
 แห่งตนระดับสูงและระดับต่ำของนักศึกษาพยาบาลปี 2, 3 และ 4 มีความสัมพันธ์ทางลบกับ
 ความวิตกกังวลในการฝึกปฏิบัติงานบนหอผู้ป่วยอย่างไม่เป็นนัยสำคัญทางสถิติ

1.3 วิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างระดับความวิตกกังวลในการฝึกปฏิบัติงานบนหอผู้ป่วยของนักศึกษาพยาบาลปี 2, 3 และ 4 กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน การศึกษาครั้งนี้พบว่าความวิตกกังวลในการฝึกปฏิบัติงานบนหอผู้ป่วยของนักศึกษาพยาบาลปี 2, 3 และ 4 ในระดับสูงและระดับต่ำมีความสัมพันธ์ทางลบกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ สอดคล้องกับผลการวิจัยของ อาพล โองเคลือบ (อาพล โองเคลือบ 2515 : 185) ที่พบว่านักเรียนที่มีความวิตกกังวลสูงจะมีความสามารถในการอ่านต่ำ แต่การที่การวิจัยครั้งนี้มีความสัมพันธ์ทางลบอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ อาจจะเป็นเพราะความวิตกกังวลเป็นแรงขับ (Drive) หรือแรงจูงใจ (Motive) อย่างหนึ่ง ตามที่ เลวิท (บุหงา วชิระศักดิ์มงคล 2515 : 16 อ้างอิงมาจาก Levitt. 1967 : 112) กล่าวถึงทฤษฎีของ สเปนซ์ (Spence) มีชื่อว่า The Iowa Theory ซึ่งสรุปได้ว่าความวิตกกังวลเปรียบเสมือนแรงจูงใจที่กระตุ้นให้อิทธิพลเกิดพลังหรือเกิดแรงจูงใจที่จะทำพฤติกรรมบางอย่างให้ลุล่วงไปด้วยดี ดังนั้น ความวิตกกังวลจึงมีส่วนช่วยเพิ่มความสำเร็จและประสิทธิภาพในการทำงาน โดยเฉพาะการฝึกปฏิบัติงานบนหอผู้ป่วยของนักศึกษาพยาบาลนั้น ต้องทำกับผู้ป่วยซึ่งถ้าพลาดพลั้งอาจหมายถึงชีวิตของผู้ป่วยได้ ดังนั้นเมื่อนักศึกษาพยาบาลมีความวิตกกังวลในการขึ้นฝึกปฏิบัติงานบนหอผู้ป่วย อาจเนื่องจากความไม่มั่นใจในความสามารถของตนเอง นักศึกษาก็จะพยายามเตรียมตัว โดยการศึกษาหาความรู้จากตำรา เพื่อให้ตนเองมีความมั่นใจในการให้การพยาบาล ก็จะทำให้นักศึกษาพยาบาลที่มีความวิตกกังวลในการขึ้นฝึกปฏิบัติงานมีความรู้ทางวิชาการมากขึ้น ดังนั้นการศึกษานี้จึงพบว่าความวิตกกังวลในการขึ้นฝึกปฏิบัติงานบนหอผู้ป่วยในระดับสูงและระดับต่ำมีความสัมพันธ์ทางลบกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ดังนั้น จึงไม่สามารถสร้างสมการการพยากรณ์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน โดยทำนายจากความวิตกกังวลในการฝึกปฏิบัติงานบนหอผู้ป่วยได้

2. การเปรียบเทียบ

2.1 เปรียบเทียบมโนภาพแห่งตนของนักศึกษาพยาบาลปี 2, 3 และ 4 พบว่า นักศึกษาพยาบาลปี 2, 3 และ 4 มีมโนภาพแห่งตนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 คือ นักศึกษาพยาบาลปี 4 มีมโนภาพแห่งตนสูงกว่านักศึกษาพยาบาลปี 2 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนนักศึกษาพยาบาลปี 3 มีมโนภาพแห่งตนแตกต่างจากนักศึกษาพยาบาลปี 2 และ 4 อย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ แต่ก็มีแนวโน้ม

ที่จะมีมีโนภาพแห่งตนสูงกว่านักศึกษาพยาบาลปี 2 และต่ำกว่านักศึกษาพยาบาลปี 4 ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของ โคโมริตา (Komorita. 1972 6809-A) ที่พบว่าโนภาพแห่งตนจะเพิ่มขึ้นตามจำนวนปีที่ศึกษาในโรงเรียน นอกจากนี้ อำไพ ศิริพิพัฒน์ (อำไพ ศิริพิพัฒน์ 2515 : 98) ยังกล่าวว่าโนภาพแห่งตนนี้พัฒนาไปได้อย่างค่อย ๆ ไม่มีขอบเขตและเวลาจำกัด แต่การที่นักศึกษาพยาบาลปี 3 มีโนภาพแห่งตนแตกต่างจากนักศึกษาพยาบาลปี 2 และ 4 อย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ นั้น เฮิร์ลล็อก (Hurlock. 1964 . 707 - 708) กล่าวว่าปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อโนภาพแห่งตนคือระดับวุฒิภาวะ คนที่มีระดับวุฒิภาวะสูงขึ้นก็จะมีโนภาพแห่งตนสูงขึ้นตามไปด้วย นักศึกษาพยาบาลปี 3 อาจจะมีระดับวุฒิภาวะใกล้เคียงกับนักศึกษาพยาบาลปี 2 และ 4 จึงทำให้นักศึกษาพยาบาลปี 3 มีโนภาพแห่งตนแตกต่างจากนักศึกษาพยาบาลปี 2 และ 4 อย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ส่วนนักศึกษาพยาบาลปี 2 นั้นจะมีระดับวุฒิภาวะแตกต่างจากนักศึกษาพยาบาลปี 4 ชัดเจน จึงทำให้มีโนภาพแห่งตนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

2.2 เปรียบเทียบความวิตกกังวลในการฝึกปฏิบัติงานบนหอผู้ป่วยของนักศึกษาพยาบาลปี 2, 3 และ 4 พบว่านักศึกษาพยาบาลปี 2, 3 และ 4 มีความวิตกกังวลในการฝึกปฏิบัติงานบนหอผู้ป่วยแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 คือนักศึกษาพยาบาลปี 2 มีความวิตกกังวลในการฝึกปฏิบัติงานบนหอผู้ป่วยสูงกว่านักศึกษาพยาบาลปี 4 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ .05 ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของ อาพล โอ่งเคลือบ (อาพล โอ่งเคลือบ 2515 : 185) และการศึกษาของ แมนเลย์ (ประสิทธิ์ บัวคลี 2514 : 13 อ้างอิงมาจาก Manley.) ที่พบว่าเด็กที่อยู่ชั้นสูงกว่าจะมีความวิตกกังวลต่ำกว่าเด็กที่อยู่ชั้นต่ำกว่า แม้ว่านักศึกษาพยาบาลปี 3 จะมีแนวโน้มที่จะมีความวิตกกังวลในการฝึกปฏิบัติงานบนหอผู้ป่วยสูงกว่านักศึกษาพยาบาลปี 4 และต่ำกว่านักศึกษาพยาบาลปี 2 แต่ก็ไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของ คารีย์ เศรษฐชัย (อารีย์ เศรษฐชัย 2520 : 50)

ที่พบว่า นักศึกษาพยาบาลปีสุดท้ายคือปีที่ 3 มีความรู้สึกรับผิดชอบและมีความเชื่อมั่นในตนเองสูงกว่านักศึกษาพยาบาลปี 1 แต่นักศึกษาพยาบาลปี 2 มีความรู้สึกรับผิดชอบและความเชื่อมั่นในตนเองไม่แตกต่างจากนักศึกษาพยาบาลปีอื่น ทั้งนี้ผู้วิจัยได้ให้เหตุผลว่าการที่นักศึกษาจะมีความรู้สึกรับผิดชอบและมีความเชื่อมั่นในตนเองปรากฏเด่นชัดต้องอาศัยเวลาพอสมควร ช่วงเวลาของการฝึกปฏิบัติงานที่ต่างกันไม่มาก จึงทำให้นักศึกษาพยาบาลปี 2 มีความรู้สึกรับผิดชอบและความเชื่อมั่นในตนเองไม่แตกต่างจากนักศึกษาพยาบาลปี 3 จากการศึกษาของ ชูชีพ อ่อนโคกสูง (ชูชีพ อ่อนโคกสูง 2516 : 88) พบว่านักเรียนที่มีความเชื่อมั่นในตนเองสูงจะมีความวิตกกังวลต่ำ และนักเรียนที่มีความเชื่อมั่นในตนเองต่ำจะมีความวิตกกังวลสูง ดังนั้น นักศึกษาพยาบาลที่มีความวิตกกังวลในการฝึกปฏิบัติงานบนหอผู้ป่วย เนื่องจากไม่มีความเชื่อมั่นในตนเอง เพราะฉะนั้น การที่นักศึกษาพยาบาลในแต่ละชั้นปีจะมีความวิตกกังวลในการฝึกปฏิบัติงานบนหอผู้ป่วยลดลง ปรากฏเด่นชัดต้องอาศัยเวลาพอสมควร ช่วงเวลาของการฝึกปฏิบัติงานที่ต่างกันไม่มาก จึงทำให้นักศึกษาพยาบาลปี 3 มีความวิตกกังวลในการฝึกปฏิบัติงานบนหอผู้ป่วยแตกต่างจากนักศึกษาพยาบาลปี 2 และปี 4 อย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะสำหรับโรงเรียนพยาบาลรามาธิบดี

1.1 ผลการวิจัยครั้งนี้ชี้ให้เห็นว่าการขึ้นฝึกปฏิบัติงานของนักศึกษา

พยาบาลนั้น มักจะเกิดความวิตกกังวล โดยเฉพาะนักศึกษาพยาบาลปี 2 จะมีความวิตกกังวลสูงกว่าทุกปี เนื่องจากเป็นปีแรกที่เริ่มฝึกภาคปฏิบัติ อาจารย์พยาบาลที่รับผิดชอบในการฝึกภาคปฏิบัติควรจะตระหนักและเข้าใจในความรู้สึกของนักศึกษาให้มีความใกล้ชิดเพื่อให้นักศึกษาจะได้เกิดความรู้สึกอบอุ่นใจ มีความมั่นใจในตนเองมากขึ้น จะทำให้ความวิตกกังวลในการฝึกปฏิบัติงานบนหอผู้ป่วยลดลงได้

1.2 ควรมีการปรับปรุงการเรียนการสอนทั้งในภาคทฤษฎีและภาคปฏิบัติในชั้นปีที่ 3 โดยการจัดประสบการณ์ การฝึกภาคปฏิบัติให้สอดคล้องกับการเรียนในภาคทฤษฎี กล่าวคือ เมื่อจัดให้นักเรียนเรียนภาคทฤษฎีในเรื่องใดก็ควรให้มีการฝึกภาคปฏิบัติในเรื่องนั้นให้ตรงกัน เพื่อให้นักศึกษาจะได้นำความรู้ไปใช้ในการฝึกปฏิบัติได้อย่างต่อเนื่อง อันจะเป็นการส่งเสริมให้นักศึกษาได้เกิดความเข้าใจในเนื้อหาวิชานั้นมากขึ้น เพราะการจัดการศึกษาในปัจจุบันนั้น การฝึกภาคปฏิบัติและการเรียนในภาคทฤษฎีบางกลุ่มไม่ต่อเนื่องกัน อาจทำให้นักศึกษาเกิดความสับสนเข้าใจจะเป็นผลให้นักศึกษาเกิดความวิตกกังวลสูงได้

2. ข้อเสนอแนะในการทบทวน

2.1 ในการทบทวนครั้งนี้แบบสอบถามเรื่องมโนภาพแห่งตนไม่ได้หาค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ ทำให้อาจวัดได้ไม่ตรงเนื้อหาเท่าที่ควร ผู้วิจัยได้หาเพียงแต่ความเชื่อมั่นทั้งหมด ดังนั้นทำให้ผลการวิเคราะห์ข้อมูลไม่สอดคล้องกับสมมติฐาน จึงขอเสนอแนะให้ผู้สนใจที่จะทำวิจัยต่อ หาค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อดังกล่าวข้างต้นด้วย

2.2 ควรจะปีการวิจัยเกี่ยวกับความวิตกกังวลในการฝึกปฏิบัติงานบนหอผู้ป่วย โดยใช้ตัวแปรอื่น ๆ เช่น ความรับผิดชอบ ความเกรงใจ ความสามารถในการแก้ปัญหาเฉพาะหน้า ลักษณะความเป็นผู้นำ ความอ่อนน้อมถ่อมตน

>

ប្រធានាធិបតី

-

บรรณานุกรม

- กรรณิการ์ ภูประเสริฐ อัตมโนทัศน์ของเยาวชนที่ศึกษาในโรงเรียนพุทธศาสนาวินอาทิตย
วิทยานิพนธ์ ก.ม. จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย 2518, 80 หน้า อักส่าเนา
- จินตนา นพวงศ์ "การแนะแนวช่วยพัฒนาคน" วารสารแนะแนว 18 : 6 - 8
กรกฎาคม - กันยายน 2514
- จำรัส บุญญานันต์ มโนภาพแห่งตน ความวิตกกังวล และความต้องการสัมฤทธิ์ผลของ
นักเรียนที่ประนคติคล้ายตาม และที่ขัดกับสังคม ปริญญาานิพนธ์ กศ.ม. วิทยาลัย
- วิชาการศึกษา ประสานมิตร 2515, 120 หน้า อักส่าเนา
- จุฬาลงกรณ์, มหาวิทยาลัย สถาบันวิจัยทางสังคมศาสตร์ เยาวชน Paper on
Youth in Thailand 2516, 140 หน้า
- จุมพล พูลฤทธิ์ชีวิน มโนภาพแห่งตน ความวิตกกังวล ความเกรงใจ และลักษณะความ
เป็นผู้นำของนักเรียนที่เป็นผู้นำและนักเรียนที่เป็นผู้ตามในระดับชั้น ม.ศ.3
ปีการศึกษา 2515 ปริญญาานิพนธ์ กศ.ม. วิทยาลัยวิชาการศึกษา ประสานมิตร
- 2516, 118 หน้า อักส่าเนา
- จินตนา เพียรพิจิตร การพัฒนามโนภาพแห่งตนโดยการปรึกษาเชิงจิตวิทยาแบบกลุ่ม
ปริญญาานิพนธ์ กศ.ม. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร 2524,
- 136 หน้า อักส่าเนา
- ชูชีพ อ่อนโศกสูง ความสัมพันธ์ระหว่างบุคลิกภาพแสดงตัว ความวิตกกังวล ความ
เชื่อมั่นในตนเอง กับคุณธรรมแห่งพลเมืองดี ปริญญาานิพนธ์ กศ.ม. วิทยาลัย
- วิชาการศึกษา ประสานมิตร 2516, 104 หน้า
- ทองพล บุญอึ้ง การศึกษาฐานะสังคมมิติ (Sociometric Status)
บโนภาพแห่งตน (Self Concept) และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
(Academic Achievement) ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 7
และชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ปริญญาานิพนธ์ กศ.ม. วิทยาลัยวิชาการศึกษา
- ประสานมิตร 2516, 74 หน้า อักส่าเนา

- นภาพร นนทการ การศึกษาความคิดเห็นของนักเรียนพยาบาลที่มีต่อการฝึกภาคปฏิบัติบนหอผู้ป่วย โรงพยาบาลรามารินทร์ วิทยานิพนธ์ ค.บ. จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย 2516, 126 หน้า อุดสาเนา
- บังอร เสตนนท์ การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างคนอย่างที่เกิดว่าเป็นและคนอย่างที่ดีคืออยากจะเป็นของนักเรียนวัยรุ่นอายุ 13 - 16 ปี ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนพระโขนง จังหวัดพระนคร ปีการศึกษา 2512 วิทยานิพนธ์ วิทยาลัยวิชาการศึกษา 2512, 99 หน้า อุดสาเนา
- บุหงา วชิระศักดิ์มงคล ศึกษาเปรียบเทียบความเกรงใจ การรักษาน้ำใจ และแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของนักเรียนไทยเชื้อสายไทย กับนักเรียนไทยเชื้อสายจีน วิทยานิพนธ์ กศ.ม. วิทยาลัยวิชาการศึกษา 2515 อุดสาเนา
- ประสิทธิ์ บัวกลี การศึกษาเปรียบเทียบความวิตกกังวล ความเกรงใจ และความคิดสร้างสรรค์ของนักเรียนไทยในต่างจังหวัด นักเรียนไทยในกรุงเทพฯ และนักเรียนนานาชาติ ชั้น ม.ศ. 3 วิทยานิพนธ์ กศ.ม. วิทยาลัยวิชาการศึกษา ประสานมิตร 2514, 148 หน้า อุดสาเนา
- พยาบาลแห่งประเทศไทย, สมาคม ประมวลการประชุมพยาบาลแห่งชาติ ครั้งที่ 4 : 2516 แสงทองการพิมพ์ 2516, 276 หน้า
- พาวิศา อับราฮิม สำรวจความคิดเห็นของนักเรียนพยาบาลที่มีต่อการฝึกภาคปฏิบัติบนหอผู้ป่วย วิทยานิพนธ์ ค.บ. จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย 2513, 109 หน้า อุดสาเนา
- ล้วน สายยศ และ อังคณา สายยศ สถิติวิทยาทางการศึกษา วัฒนาพานิช 2522, 276 หน้า
- วิภาวรรณ วีรวิไลภักดิ์ การศึกษานโยบายการเรียนภาคปฏิบัติของนักเรียนพยาบาลโรงเรียนพยาบาลมิชชั่น วิทยานิพนธ์ ค.บ. จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย 2516, 69 หน้า อุดสาเนา

วิเชียร เกตุสิงห์ สถิติสำหรับการวิจัย สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ
2521, 181 หน้า

สิทธิโชค วรานุสันติกุล การศึกษามโนภาพเกี่ยวกับตน ความแตกต่างระหว่างตนและ
ความเข้าใจในการอ่านของเด็กนักเรียน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 7 ปรินิพนธ์ กศ.ม.

วิทยาลัยวิชาการศึกษา ประสานมิตร 2514, 85 หน้า อักสำเนา

สมชัย ชินะตระกูล ความสัมพันธ์ระหว่างสังคมเกี่ยวกับตน ความเชื่อแบบฝังใจ
และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ปรินิพนธ์ กศ.ม. วิทยาลัยวิชาการศึกษา

ประสานมิตร 2517, 77 หน้า อักสำเนา

✓ สุทธิรัตน์ พิมพ์พงศ์ การศึกษาค้นคว้าประกอบที่ส่งผลต่อการเรียนภาคปฏิบัติของนักศึกษา
พยาบาล มหาวิทยาลัยมหิดล ปรินิพนธ์ กศ.ม. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

ประสานมิตร 2518, 66 หน้า อักสำเนา

สุวณีย์ ศันติพัฒนานันต์ "Anxiety" การพยาบาลจิตเวช พิมพ์ครั้งแรก
โรงพิมพ์อักษรสัมพันธ์ 2522, 247 หน้า

✓ สุรเกียรติ์ ลิ้มเจริญ ความสัมพันธ์ระหว่างความเชื่อมั่นในตนเอง ความวิตกกังวล
กับระเบียบวินัยในชั้นเรียน ปรินิพนธ์ กศ.บ. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

ประสานมิตร 2523, 86 หน้า อักสำเนา

อาไพ กิริพิพัฒน์ "ความนึกคิดเกี่ยวกับตน" วารสารครูภาษา 56 : 99 - 108
สิงหาคม 2515

อำพล โองเกลื้อบ ความวิตกกังวล ความสามารถในการอ่าน และลักษณะอื่นบาง
ประการของบุคลิกลักษณะ ปรินิพนธ์ กศ.ม. วิทยาลัยวิชาการศึกษา ประสานมิตร
2515, 272 หน้า อักสำเนา

✓ อารีย์ เกรบะชัย ความสัมพันธ์ระหว่างความสามารถในการแก้ปัญหาเฉพาะหน้า
ความรู้สึกรับผิดชอบ และความเชื่อมั่นในตนเองของนักศึกษาพยาบาล วิทยาลัย
พยาบาล สภากาชาดไทย ปรินิพนธ์ กศ.บ. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
ประสานมิตร 2520, 71 หน้า อักสำเนา

- Cronbach, Lee J. Essentials of Psychological Testing. 3rd. ed., New York, Harper & Row, 1970. 752 p.
- Dinkmeyer, Don C. "Development of The Self Concept," Child Development The Emerging Self. New Jersey, Prentice-Hall Inc, Englewood Cliffs, 1965. 434 p.
- Edward Allen Louis. Techniques of Attitude Scale Construction. New York, Appleton - Century - Crofts, 1957. 256 p.
- Edwards, Allen L. Experimental Design in Psychological Research. 3 rd. ed., New York Holt, Rinehart and Winston, Inc., 1968. 455 p.
- English, Horance B. and English, Ava Champney. A Comprehensive Dictionary of Psychological and Psychoanalytical Terms. 9 th. ed., New York, David McKay Company, Inc., 1968. 594 p.
- Frandsen, N. Educational Psychology. New York, McGraw-Hill Book Company, 1967. 694 p.
- Ferguson, George A. Statistical Analysis in Psychology and Education. New York, McGraw - Hill Book Company, 1971. 492 p.
- Hall, Calvin and Lindzey, Gardner. Theories of Personality. New York, John Wiley & Sons, Inc., 1970. 622 p.
- Hurlock, Elizabeth B. "Personality," Child Development. 4 th. ed., McGraw - Hill, 1964. 776 p.
- Jersild, Arther T. The Psychology of Adolescent. New York, Mcmillan Co., 1963. 468 p.
- _____. Child Psychology. 6 th ed., Prentice - Hall, Inc., Englewood Cliffs, 1968. 610 p.
- Komorita, Nosi I. "Self - Concept Measures as Related to Achievement in Nursing Education," Dissertation Abstracts International. 32 (12) 6809 - A, June, 1972.
- Lindquist, E.F. Design and Analysis of Experiments in Psychology and Education. Boston, Houghton Mifflin Co., 1956. 393 p.

- Matheney, Ruth V. and Others. "Anxiety and stress,"
Fundamental of Patient - Centered Nursing. 3 rd.
 ed., The C.V. Mosby Company, 1972. 288 p.
- Nails, Odell. "Positive Self - Concept as an Influence
 for Academic Achievement in Inner - City School,"
Dissertation Abstracts International. 32 (1)
 138-A, July, 1971.
- Purkey, William W. Self - Concept and School Achievement.
 New Jersey, Prentice Hall, Inc., Englewood Cliff,
 1970. 88 p.
- Rogers, Carl R. Client - Centered Therapy. Boston,
 Houghton Mifflin, 1951. 560 p.
- Roushdy Abdo, Herein. "Self Concept as a Predictor of
 Academic Achievement and Educational Attainment,"
Dissertation Abstracts International. 39 (6) ,
 3471-A, December, 1978.
- Stanger, Pers. Psychology of Personality. 3 rd. ed.,
 New York, The McGraw - Hill Book Company, Inc.,
 1961. 586 p.
- Swift, W. Poster. General Psychology. New York, McGraw-
 Hill Book Comp., 1969. 381 p.
- Travers, Robert. Educational Measurement. The Mcmillan
 Company, 1955. 420 p.
- Williams, John Mitchell. "Manifest Anxiety and Self -
 Concept A Comparison of Blind and Sighted Adolescents,"
Dissertation Abstracts International. 32 (6)
 3107-A, December, 1971.
- Winer, B.J. Statistical Principles in Experimental
 Design. 2 nd. ed., New York, McGraw - Hill, 1971.
 907 p.

2

การคำนวณ

ตัวอย่างแบบสอบถามปลายเปิด

เกี่ยวกับการฝึกปฏิบัติงานบนหอผู้ป่วย เพื่อนำไปสร้างแบบสอบถาม

1. นักศึกษามีความวิตกกังวลในการฝึกปฏิบัติงานหรือไม่.....
 - ถ้านักศึกษากังวล เพราะอะไร.....
 - นักศึกษามีอาการอย่างไร เมื่อกังวล 1.....
 - 2.....
 - ถ้านักศึกษาไม่กังวลเพราะอะไร.....
2. ในขณะที่ปฏิบัติงานนักศึกษามีความรู้สึกอย่างไรต่ออาจารย์.....
3. นักศึกษากังวลต่อการนิเทศงานของอาจารย์หรือไม่...
 - ถ้านักศึกษากังวลเพราะอะไร..
 - นักศึกษาแสดงออกอย่างไร เมื่อมีความกังวลนี้.....
 - ถ้านักศึกษาไม่กังวล เพราะอะไร.....
4. ศิษย์ช่วยให้นักศึกษามีความลำบากใจในการให้การพยาบาลหรือไม่.....
 - ถ้านักศึกษาลำบากใจ ลำบากใจด้านใด.....
 - ถ้านักศึกษาไม่ลำบากใจ เพราะอะไร.....
5. ญาติผู้ป่วยช่วยให้นักศึกษามีความลำบากใจในการให้การพยาบาลหรือไม่..
 - ถ้านักศึกษาลำบากใจ ลำบากใจด้านใด.....
 - ถ้านักศึกษาไม่ลำบากใจ เพราะอะไร.....
6. พยาบาลประจำการช่วยให้นักศึกษาลำบากใจในการฝึกปฏิบัติงานอย่างไร.....
7. แพทย์ช่วยให้นักศึกษาลำบากใจในการฝึกปฏิบัติงานอย่างไร.....
8. เจ้าหน้าที่อื่น ๆ ทำให้นักศึกษาลำบากใจในการฝึกปฏิบัติงานอย่างไร.....
9. อุปสรรคในการให้การพยาบาลเป็นอุปสรรคต่อการฝึกปฏิบัติงานอย่างไร.....

นักศึกษาพยาบาลที่รัก

ข้าพเจ้าเป็นนิสิตปริญญาโท มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร กำลังทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง การศึกษามโนภาพแห่งตน ความวิตกกังวลในการฝึกปฏิบัติงานบนหอผู้ป่วย และผลสัมฤทธิ์ในการเรียนของนักศึกษาพยาบาล โรงเรียนพยาบาลรามาธิบดี เพื่อจะนำผลที่ได้ไปใช้ประโยชน์ในการจัดกิจกรรม เพื่อส่งเสริมผลสัมฤทธิ์ในการเรียนสำหรับนักศึกษาพยาบาลต่อไป ในการนี้ข้าพเจ้า เล็งเห็นว่าท่านเป็นบุคคลหนึ่งที่สมควรเป็นตัวแทนที่จะตอบแบบสอบถามนี้ จึงขอความร่วมมือจากท่านในการตอบแบบสอบถามด้วยความจริงใจทุกข้อ คำตอบของท่านจะถือเป็นความลับ เพื่อนำมาใช้ประโยชน์ในการวิจัยครั้งนี้เท่านั้น

หวังว่าคงจะได้รับความร่วมมือจากท่านเป็นอย่างดี และขอขอบคุณมา ณ โอกาสนี้ด้วย

เพ็ญศรี เปี่ยมมงคล

นิสิตปริญญาโท วิชาเอกการแนะแนว

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร

คำชี้แจงในการตอบแบบสอบถาม

แบบสอบถาม แบ่งเป็น 2 ชุด คือ

1. แบบสอบถามเกี่ยวกับความรู้สึกในการปฏิบัติงานบนหอผู้ป่วย
2. แบบสอบถามเกี่ยวกับภาพลักษณ์ แบบสอบถามนี้ต้องการทราบ

ความรู้สึก และความคิดเห็นของท่านบางประการ

แบบสอบถามนี้ไม่มีถูกหรือผิด ขอให้ท่านตอบตามความรู้สึกที่แท้จริงของท่าน ไม่จำเป็นต้องตอบเหมือนคนอื่น

วิธีตอบแบบสอบถามให้ท่านทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องที่ท่านคิดว่าตรงกับความรู้สึกที่แท้จริงของท่าน

ตัวอย่าง

ข้อที่	ข้อความ	ไม่จริงเลย	จริงเล็กน้อย	จริงพอประมาณ	จริงค่อนข้างมาก	จริงมากที่สุด
๐	ข้าพเจ้าไม่แน่ใจว่าการปฏิบัติงานของข้าพเจ้าถูกต้อง		✓			
๐๐	ภายหลังการปฏิบัติงานข้าพเจ้ารู้สึกมั่นใจ				✓	

แบบสอบถามชุดที่ 1

ชื่อ.....ชั้นปีที่.....

ข้อที่	ข้อความ	ไม่จริง เลย	จริง เล็กน้อย	จริงพอ ประมาณ	จริงค่อนข้าง มาก	จริง มากที่สุด
1	ในช่วงฝึกปฏิบัติงานข้าพเจ้านอนไม่ค่อยหลับ					
2	เมื่ออยู่ท่อน้ำอาจารย์ข้าพเจ้ามักทำงานผิด ๆ ญก ๆ					
3	ขณะที่รออาจารย์มอบหมายงานอยู่นั้นเป็นช่วงที่ข้าพเจ้ารู้สึกไม่สบายใจ					
4	ในการให้การพยาบาลผู้ป่วยแต่ละครั้ง ข้าพเจ้าไม่ค่อยมีความมั่นใจ					
5	อาจารย์เข้มงวดเกินไปจนข้าพเจ้าเกิดความตึงเครียด					
6	ข้าพเจ้ากลัวว่าไม่มีความรู้เพียงพอที่จะช่วยเหลือผู้ป่วย					
7	ข้าพเจ้ารู้สึกกลัวต่อสภาพผู้ป่วยที่มีอาหารหนัก					

ข้อที่	ข้อความ	ไม่จริง เลย	จริง เล็กน้อย	จริงพอ ประมาณ	จริงค่อนข้างมาก	จริง มากที่สุด
8	ข้าพเจ้ามีความมั่นใจในการ ให้การพยาบาลผู้ป่วยทุกครั้ง					
9	ข้าพเจ้ารู้สึกวุ่นวายตนเองที่นึกตกใจ ง่ายต่อสถานการณ์ต่าง ๆ ใน หอผู้ป่วย					
10	ถ้าข้าพเจ้าไม่เข้าใจสิ่งใด จะไม่กล้าถามอาจารย์ ขณะ ฝึกปฏิบัติงาน					
11	ขณะฝึกปฏิบัติงานข้าพเจ้ามัก มีเรื่องยุ่งยากที่ตัดสินใจไม่ได้					
12	ข้าพเจ้าคิดว่าข้าพเจ้ามีความ สามารถในการให้การพยาบาล ผู้ป่วยเท่ากับเพื่อน ๆ					
13	พยาบาลประจำการให้ความ ร่วมมือกับข้าพเจ้าในการให้ การพยาบาลผู้ป่วย					
14	ในขณะที่ฝึกปฏิบัติงานข้าพเจ้า รู้สึกท้อใจ เมื่อมีอาจารย์ อยู่ด้วย					

ข้อที่	ข้อความ	ไม่จริง เลย	จริง เล็กน้อย	จริงพอ ประมาณ	จริงค่อนข้าง มาก	จริง มากที่สุด
15	บางครั้งเมื่อข้าพเจ้านึกถึง การฝึกปฏิบัติงานแล้วรู้สึก ท้อใจ					
16	ข้าพเจ้าไม่แน่ใจว่าการปฏิบัติ งานของข้าพเจ้าถูกต้อง					
17	ข้าพเจ้ากลัวว่าอาจารย์จะดู ข้าพเจ้าท้อหน้าผู้อื่น					
18	ผู้ช่วยให้ความร่วมมือเป็น อย่างดีในตอนที่ข้าพเจ้าให้ การพยาบาล					
19	ข้าพเจ้ารู้สึกว่ามีความรู้ เพียงพอที่จะให้การพยาบาล ผู้ป่วย					
20	ข้าพเจ้าคิดว่าอาจารย์ให้ คะแนนการฝึกปฏิบัติด้วยความ ยุติธรรม					
21	ข้าพเจ้าคิดว่าข้าพเจ้ามีความ สามารถไม่เท่าเพื่อนในการฝึก ปฏิบัติ					

ข้อที่	ข้อความ	ไม่จริง เลย	จริง เล็กน้อย	จริงพอ ประมาณ	จริงค่อนข้าง มาก	จริง มากที่สุด
22	ข้าพเจ้ากลัวว่าจะไต่คะแนน การฝึกปฏิบัติต่ำกว่าเพื่อน ๆ					
23	ภายหลังการปฏิบัติงาน ข้าพเจ้ารู้สึกมีอิสระ					
24	ข้าพเจ้าจะเก็บเรื่องราว ต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นในระหว่าง ปฏิบัติงานมาคิดถึงตลอดไป อีกนาน					
25	ข้าพเจ้ารู้สึกว่าตนเองมี ความมั่นคงตลอดงานภาระ ต่าง ๆ บนหอผู้ป่วย					
26	ข้าพเจ้ากลัวว่าตนเองจะ เจ็บป่วยเหมือนกับผู้ป่วยที่ ให้การพยาบาลอยู่นั้น					
27	ข้าพเจ้ากลัวว่าผู้ป่วยที่ ข้าพเจ้าดูแลจะมีอาการหนัก ขึ้น					
28	ข้าพเจ้ารู้สึกอีกจุดใจที่ต้อง หาสิ่งต่าง ๆ ให้กับผู้ป่วย ซึ่งแม่แหว่พ่อแม่ข้าพเจ้า ไม่เคยทำให้					

ข้อที่	ข้อความ	ไม่จริง เลย	จริง เล็กน้อย	จริงพอ ประมาณ	จริงค่อนข้าง มาก	จริง มากที่สุด
29	บางครั้งข้าพเจ้ารู้สึกกังวล					
30	ว่าพ่อแม่พี่น้องของข้าพเจ้า จะมีอาการเหมือนผู้ป่วย ข้าพเจ้ารู้สึกกว่าอาจารย์ ไม่ยุติธรรมในการให้คะแนน การฝึกปฏิบัติ					
31	เจ้าหน้าที่บนหอผู้ป่วยให้ ความร่วมมือในการให้การ พยาบาลผู้ป่วยเป็นอย่างดี					
32	ข้าพเจ้ามีความพร้อมที่จะ ขึ้นฝึกปฏิบัติงานทุกเรื่อง					
33	ข้าพเจ้าจะมีอาการมือสั่น ขณะให้การพยาบาลผู้ป่วย					
34	ในช่วงฝึกปฏิบัติงาน ข้าพเจ้า จะมีอารมณ์หงุดหงิด					
35	ในขณะให้การพยาบาลผู้ป่วย ข้าพเจ้าตัดสินใจไม่ได้และ สับสน					

ข้อที่	ข้อความ	ไม่จริง เลย	จริง เล็กน้อย	จริงพอ ประมาณ	จริงค่อนข้างมาก	จริง มากที่สุด
36	ก่อนขึ้นฝึกปฏิบัติงาน ข้าพเจ้า จะมีอาการครั่นเนื้อครั่นตัว					
37	ขณะฝึกปฏิบัติงานบนหอผู้ป่วย ข้าพเจ้าจะเดินไปเดินมา โดยไม่รู้จะทำอะไร					
38	ข้าพเจ้ารู้สึกเบื่อหน่ายต่อ การฝึกปฏิบัติงานในเวรบาย และเวรคึก					
39	ข้าพเจ้ารู้สึกอีกอึดใจเมื่อ ย้ายหอผู้ป่วยใหม่ เพราะ เทคนิคแต่ละแห่งไม่เหมือน กัน					
40	ข้าพเจ้ารู้สึกอีกอึดใจที่ต้อง ให้การพยาบาลผู้ป่วยชาย					
41	ญาติผู้ป่วยให้ความร่วมมือ ในการที่ข้าพเจ้าให้การ พยาบาลผู้ป่วย					

แบบสอบถามชุดที่ 2

ชื่อ.....ชั้นปีที่.....

ข้อที่	ข้อความ	ไม่จริง เลย	จริง เล็กน้อย	จริงพอ ประมาณ	จริงค่อนข้าง มาก	จริง มากที่สุด
1	ข้าพเจ้าเป็นนักเรียนพยาบาล ที่เรียนเก่ง					
2	ข้าพเจ้ามีความกึกเห็นที่ดี					
3	ข้าพเจ้าเป็นคนที่เข้ากับ เพื่อนได้ยาก					
4	ข้าพเจ้าเป็นคนสำคัญของ ครอบครัว					
5	บางครั้งข้าพเจ้ารู้สึก เศร้าหมองโดยไม่ทราบสาเหตุ					
6	ข้าพเจ้ารู้สึกเบื่อหน่ายต่อ สิ่งต่าง ๆ รอบ ๆ ตัว					
7	ข้าพเจ้ารู้สึกว่าตนเองเป็น คนขวย					
8	ข้าพเจ้าเป็นคนไม่น่านิยม					
9	ข้าพเจ้าเป็นที่รักของเพื่อนๆ					
10	ข้าพเจ้าได้รับเลือกให้เข้า กลุ่มอยู่เสมอ					

ข้อที่	ข้อความ	ไม่จริง เลย	จริง เล็กน้อย	จริงพอ ประมาณ	จริงค่อนข้าง มาก	จริง มากที่สุด
11	ข้าพเจ้ารู้สึกว่าคุณเอง เป็นคนเขินอายมาก					
12	ข้าพเจ้ารู้สึกว่าคุณเองเป็น คนโศคราย					
13	ข้าพเจ้ามักลืมในสิ่งที่เรียน ไปแล้วไฉน					
14	ข้าพเจ้าไม่ชอบเสียเวลา ช่วยเหลือคนอื่นทำงาน นอกจากของตนเองและ ครอบครัว					
15	เมื่อมีปัญหาที่แก้เองไม่ได้ ข้าพเจ้ายินดีจะขอคำแนะนำ จากผู้อื่น					
16	ข้าพเจ้ารู้สึกว่าคุณเองอารมณ์ เสียไฉน					
17	ข้าพเจ้ารู้สึกว่าคุณเองไม่ปกติ เหมือนเพื่อน					
18	ข้าพเจ้ารู้สึกว่ามีความเชื่อมั่น ในตนเองในการพูดและทำงาน ร่วมกับคนอื่น					

ข้อที่	ข้อความ	ไม่จริง เลย	จริง เล็กน้อย	จริงพอ ประมาณ	จริงค่อนข้างมาก	จริง มากที่สุด
19	ข้าพเจ้ารู้สึกว่าคุณ สุขภาพแข็งแรงสมบูรณ์					
20	ข้าพเจ้าเป็นคนขี้อายและ ประหม่าเมื่อเข้าสังคม					
21	ถึงแม้จะขยันมากกว่านี้ข้าพเจ้า คงจะเรียนหนังสือไม่ได้ดี กว่านี้					
22	ข้าพเจ้าเหมาะสมจะมีอาชีพ เป็นพยาบาล					
23	ข้าพเจ้าทำตัวเข้ากับคนทุก ประเภทได้ ไม่ว่าจะเป็นคน ชั้นสูงหรือคนชั้นต่ำ					
24	ข้าพเจ้าชอบทำงานตามลาพัง คนเดียวมากกว่าทำงานเป็น กลุ่ม					
25	ข้าพเจ้ารู้สึกว่าตนเองมีค่า เหมือนคนอื่น ๆ					
26	ข้าพเจ้าชอบโตเถียงถ้อย เหตุผลมากกว่าอารมณ์					

ข้อที่	ข้อความ	ไม่จริง เลย	จริง เล็กน้อย	จริงพอ ประมาณ	จริงค่อนข้าง มาก	จริง มากที่สุด
27	ข้าพเจ้าเป็นคนท้อแท้ไม่สู้ ปัญหา					
28	ข้าพเจ้านำความเดือดร้อน มาให้ครอบครัวเสมอ					
29	ข้าพเจ้าชอบยกย่องคนอื่น เกี่ยวกับผลงานหรือความ สามารถพิเศษของเขา					
30	ข้าพเจ้ามีความสำคัญต่อ เพื่อนในชั้นเรียน					
31	ข้าพเจ้าเป็นนักเรียนพยาบาล ที่มีความประพฤติดี					
32	ข้าพเจ้ารู้สึกว่าคุณเองเป็น คนไม่สวย					
33	ข้าพเจ้ารู้สึกว่าคุณเอง ปกติเหมือนเพื่อน					
34	ข้าพเจ้ารู้สึกว่าคุณเองเป็น คนคล่องแคล่ว					
35	ข้าพเจ้าเป็นคนร่าเริง					

ตาราง 9 ค่าอำนาจจำแนกแบบสอบถามวัดความวิตกกังวลในการฝึกปฏิบัติงานบน
 หอดูดาว

ข้อที่	ค่าอำนาจจำแนก	ข้อที่	ค่าอำนาจจำแนก	ข้อที่	ค่าอำนาจจำแนก
1	3.16	17	5.43	33	3.11
2	5.10	18	2.85	34	5.27
3	6	19	3.59	35	3.96
4	3.23	20	3.34	36	3.52
5	4.61	21	5.07	37	3.32
6	3.75	22	4.42	38	4.72
7	2.71	23	3.71	39	4.53
8	2.26	24	3.21	40	3.87
9	1.89	25	2.75	41	2.96
10	4.76	26	3.88		
11	5.48	27	4.16		
12	3	28	4.13		
13	3.42	29	2.7		
14	2.76	30	3.67		
15	6.52	31	2.96		
16	4.94	32	3.85		